

RINGE EFTERSKOLE

1967

RINGE EFTERSKOLE

ÅRSKRIFT

1967

38. ÅRGANG
UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Formanden

Atter er året ved at rinde ud, og når jeg tager et tilbageblik over 1967, så kan det kun være med glæde og taknemlighed i sindet; glæde over at skolen efter overgang til 10 måneders kursus har afviklet første år under denne form med så godt et resultat, som tilfældet har været. Og taknemlighed for, at skolen d. 3. sept. igen kunne slå dørene op for at modtage en ny elevflok på 76. Et skår i glæden måtte det vel være, at Kjær måtte sige nej til næsten lige så mange, da skolen jo ikke kan rumme flere i de lokaler, der er til rådighed i øjeblikket.

Denne situation afføder naturligvis det spørgsmål, om skolen da ikke burde udvide, og jeg kan da godt røbe, at vi indenfor skolens styrelse i fællesskab med Kirsten og Gunnar Kjær og skolens arkitekt har arbejdet med disse tanker, som jeg iøvrigt ikke skal komme nærmere ind på, da jeg ved, at Kjær redegør for disse planer andet sted i elevskriftet.

Derimod vil jeg gerne sige om den debat, der af og til kommer frem om efterskolen kontra ottende-niende klasserne i den offentlige skole, at for mig er der ingen tvivl om, at der aldrig har været mere brug for efterskolen, end der er netop nu; jeg er helt sikker på, at flere og flere forældre vil foretrække at sende deres drenge og piger på en efterskole.

Dette skal ikke forstås sådan, at jeg vil nedvurdere den offentlige skoles bestræbelser for at gøre noget for de unge, men jeg tror, at de netop i den alder har stor gavn af den miljøforandring, som de kan møde på en efterskole, ligesom jeg lægger megen vægt på det fællesskab, de unge går ind til, når de indleder et sådant skoleophold.

Derfor føler jeg en oprigtig trang til her at sende en tak

både til nye og gamle elever, men også til jeres forældre, fordi I har set værdien af denne skoleform, og fordi I har vist vor skole den tillid at komme her.

Jeg vil også benytte lejligheden til at rette en velment tak til hele lærerstaben og sidst, men ikke mindst, til skolens dygtige og afholdte lederpar, som nu har virket på skolen i godt et års tid. Det står vist klart for enhver, at skolen i Kirsten og Gunnar Kjær har fået den fornyelse, som hele udviklingen kræver. Derfor ser skolens styrelse fremtiden trygt i møde med disse to udmærkede mennesker ved roret.

Jeg vil slutte med at opfordre alle gamle såvel som nye elever til at stå sammen om vor skole og møde frem, når skolen kalder til samling, således at skolen fortsat kan blomstre og virke til gavn for dansk ungdom.

Og hermed ønsker skolens styrelse alle en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Verner Tange.

Hvad verden venter!

Den vestlige kulturkreds, som vi tilhører her i Danmark, udgør $\frac{1}{3}$ af Jordens samlede befolkning. Vi er blevet befriet for bekymringen om dagligt brød og for arbejdets tungeste byrder. Dertil kommer, at vi alle har fået en meget stor fritid at råde over. Alt dette skyldes en storstilet teknisk udvikling i vore lande.

Det er da ikke så underligt, at disse vestlige områder har fået navnet: Velfærdsstater. Vi, der lever indenfor velfærdsområdet, ved dog, at tilværelsen her ingenlunde er problemfri, disse problemer er måske vanskeligere at løse end de hidtil kendte.

Omtalte velfærdsperiode blev indledt for ca. 20 år siden. Verdenseliten af videnskabsmænd var ved krigens ugunst blevet samlet i Amerika, og her lykkedes det disse enestående begavelser — med Niels Bohr i spidsen — at løse atomkernens hemmelighed; dermed var verden bogstaveligt talt med ét slag forandret, og umådelige kraftkilder var til vor rådighed.

Aldrig har et tidsskifte foregået så brat og haft en så afgørende indflydelse. Jeg fristes til at omskrive Churchills ord under krigen til: Aldrig har så få ændret så meget for så mange, som disse videnskabsmænd gjorde.

Atomalderen medførte ganske enkelt en hel anden livsform, og det er indlysende, at det tager lang tid for vi mennesker at tilpasse os efter en så afgørende omvæltning. Når det drejer sig om tilpasningsprocesser af den art, så er tyve år ikke ret meget.

Problemerne er som nævnt heller ikke udeblevet. Atomalderen har således medført, at mange, mange mennesker føler sig tilovers, føler, at de har mistet al indflydelse på tingenes udvikling, deres tilværelse er ligesom uoverskuelig, og det kan knibe at se meningen med selve livet. Alt i alt har de nye tilstande medført megen angst og tvivl.

Det er nu imidlertid en stor hjælp at klargøre sig, at selvom de videnskabelige resultater har skabt store mirakler, så er disse resultater jo af rent ydre art. Hvorfra og hvortil? Gåden er stadig uløst og hører til det enkelte menneskes privatliv og tro, og således vil det nu sikkert vedblivende være.

Det er derfor meningsløst at tillægge videnskaben autoritet på andre områder end der, hvor den fører bevis for at være autoritet! Alt andet er jo forvirrende og fører til overtro, og det kan videnskaben heller ikke være tjent med. Hele den egentlige forsknings forudsætning er skeptisk — indtil de faktiske resultater foreligger. Videnskabelig forskning er et gode og er uundværligt for menneskeheden, derfor skal vi fremme og støtte det videnskabelige arbejde. Men vi må klargøre os, at videnskaben er helt uden indflydelse på vort åndelige liv, der er sammenkædet med en evig sammenhæng.

Det gælder altså om at udnytte de energikilder, vi har fået til vor rådighed, lade teknikken betjene os, så vi derved kan få frigjort så mange kræfter som muligt til opbyggelse af vort menneskeliv og til vor uddannelse. Tiden kræver, som ingen-sinde før, at personligheden og vor indsigt udvikles. Når vi således til at få orden og balance i tilværelsen, da bliver der for alvor mening i at tale om velfærd. Menneskelig harmoni vil udløse umådelige kraftreserver, og vi har i sandhed brug derfor. Det er jo ikke en rimelig tanke, at netop vi, så lille en del af den samlede menneskehed, er kommet i besiddelse af så ufattelige muligheder og rigdomme blot ved tilfældighedernes spil. Det forekommer mig, at det er realistisk at tro, at vore særlige begunstigelser er bestemt til at tjene en større sammenhæng.

500 millioner mennesker lever på randen af hungersnød, og ca. 1,5 milliarder er underernærede, hertil kommer for dem alle den dybeste elendighed og uoplysthed. Det er selvsagt tilstande, som vi ikke vedblivende blot kan lappe på og være tilskuere til. Hvis ikke det er vor opgave at hjælpe disse mennesker, hvis er det så? Vi råder jo over de nødvendige rigdomme både faktisk og teknisk. Selv om det er en kolosal opgave, vi

må påtage os, så besidder vi muligheden for at hjælpe disse folkeslag ud af deres bundløse lidelser og nød. Og man kunne fristes til at spørge: Hvad dølen nøler vi efter?

Der er altså ingen grund til at føle sig tilovers, der er tusinder af meningsfyldte opgaver at tage fat på. Vi behøver alt, hvad vi kan præstere af mod og tro for at vinde sejren for disse vore lidende medmennesker. Det er ikke den verden, Huxly beskriver i »Fagre ny verden«, vi skal realisere. Det er ikke robotter, men levende mennesker, verden har brug for.

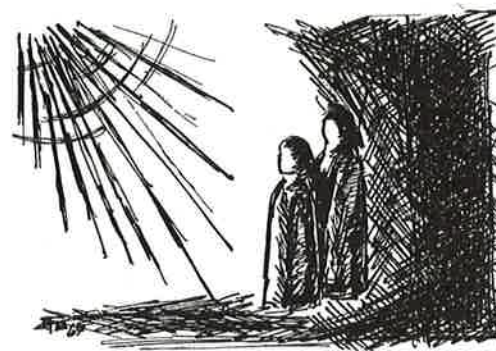
Verden bliver kun fager, hvis det lykkes os at indrette den således, at sult og uvidenhed er ukendte ting. Vi må skabe en verden, hvor krig er en utænkkelighed, og liv er ukrænkeligt.

Den nødlidende verden venter på os. Om de skal vente forgæves. må I unge svare for. Svinger I jeres historiske mission, da taber I kampen for jeres egen personlige tilværelse! Løser I opgaven, da har I samtidig indledt en ny storhedstid, verden ikke har kendt magen til.

For mig at se er der ingen grund til at tro, at I ikke skulle kende jeres opgave og pligt, derfor er der sluttelig mening i at citere et vers af Kaalund:

*Derfor elsker jeg verden
trods al dens nød og strid;
for mig er jorden skøn endnu
som i skabelsens ungdomstid!*

Gunnar Kjer.

Efterklangen

De mennesker, som er musikalske, ved, at der er næsten ingen grænser for, hvilke følelser, hvilke stemninger, der kan tolkes, lægges ind i musikken.

Fra det jublende glade, over det melankolske og til det sørgmodige. Selv sorgen, ja, vrede og forargelse kan være motiv, baggrund for et musikstykke. — De mindre musikalske må nøjes med at høre og forstå det af musikken, som deres evner giver dem mulighed for at opfatte — og hvem ved, måske betyder musikken lige så meget for dem som for de rigt udstyrede musikalske.

At menneskets følelser kan udtrykkes i mutik, toner, og give én rige oplevelser, er egentlig mærkeligt. — Spørger man hvorfor — så tør jeg ikke svare. Om en musiker kan besvare det, ved jeg ikke. — Jeg tvivler. — Men jeg ved, at et musikstykke, eller blot en melodi til en sang eller salme, længe efter at den i det ydre er døet hen, kan blive ved at tone i sindet.

Er det fordi, at han, som skabte melodien — i tonerne — gav noget af sig selv, noget af det, som levede i ham, og som gennem musikken rørte ved noget i mig, noget af mit inderste væsen?

Når en melodi spilles på et instrument, ved vi, at selv efter det sidste anslag lyder klangen af tonen — og dør langsomt hen.

Den holder ikke op, rådt og brutalt som lyden af et gevær, der skydes af eller lyden af en våd klud, der klaskes mod en væg. — De sidste to må henregnes under begrebet: støj — og ikke toner, og kan vel heller ikke regnes med til det, der kan gribe et menneskes sind i dets dybeste strenge.

Da Karl d. 12. — efter historiens udsagn — i sin tid gik i land på Sjællands kyst, og hørte kuglerne pibe om ørerne fra de danskes geværer, sagde han: Dette skal herefter være min livsmusik.

Skal man være velvillig og tro, at den lyd har rørt ved noget af det egentlige i hans sind??

Vi mennesker er forskellige — og vi forstår hver sit, når vi taler om livsmusik.

Tilbage den »den sidste tone« og efterklangen, der lyder.

Når jeg her fra Nordlangeland lader blikket gå over det blå bælt mod den fynske kyst, som kan ligge i et vidunderligt blændende solskin, og jeg lader tanken gå videre mod Ringe og skolen der — hvor jeg hørte, og hvor jeg spillede min livsmusik — lad mig indskyde, at jeg da ikke — i mindste måde — tænker på den musik, jeg frembragte ved hjælp af violinen i skolestuen —, men på hele det arbejde, der blev gjort for børnene og deres forældre, for eleverne i efterskolen.

Dette at holde skole, var min livsmusik. At fortælle i skolen, at undervise i dansk og regning og alt det andet. Og så at leve det liv, som en sådan skoleform medførte.

Den sidste tone er — måske — slået an, men klangen af den musik toner endnu i mit sind.

Hvis blot der er tre — to — eller een, der har formået den »musik«, som kan være over et skolearbejde, har det vel ikke været forgæves, selv om håbet om, at flere af de omtrent tre tusinde, der var elever, har forstået »musikken«, er til stede.

Jeg håber, at der hos mange er efterklang i sindet endnu af tiden, I levede på Ringe Efterskole. — Hos mig er det gået sådan, at jeg ved at læse lidt i de gamle årsskrifter har fået en forstærket klang i sindet, måske ikke mindst ved at læse brevene fra de ti-årige. Ikke noget håndgribeligt, men skoletiden er ligesom rykket nærmere.

Det kunne ligge nær at stemme i med »Det lille grantræ« hos digteren H. C. Andersen. En gang sat på loftet blandt andet skrammel — så er livet gået — og kommer ikke igen. Men hos mig lyder klangen af de gamle toner endnu. Det var nok ikke omsonst altsammen, der var glæde og liv over tilværelsen.

Tiden bringer meget nyt med sig, også i opfattelsen af, hvad det vil sige at holde skole. Idealerne skifter. Men mennesket er det samme. — Selv hos mig lyder der endnu efterklang fra

den tid, jeg var elev på en efterskole. Det er dog femti år siden. Ikke noget håndgribeligt, men klangen af den sidste tone er der endnu, trods det, at jeg har oplevet adskilligt både smukt og lykkeligt, såvel som noget af det hårde og mere robuste, livet kan føre med sig, og trods det, at min manddomsgerning ligger imellem dengang og nu.

Hvor alle mine gamle elever færdes og lever, hvad I virker med, hus og hjem, hustru og børn for nogle — eller mand og børn, vil jeg håbe, at der hos mange af jer lever efterklang af jeres skoletid i Ringe Efterskole. Og det gør der, hvis I har levet med som vågne mennesker, uanset hvor I har fået jeres virke.

Hvis I som mennesker lever som egoister, krakiler o.lign., vil resultatet blive, at I en skønne dag befinder jer isoleret, ene, og siger som grantræet: Havde jeg dog bare forstået det dengang, alt det dejlige, som vi da ikke brød os om, lyset, solskinnet og fuglenes sang. Nu er det for sent. Livet er gået. Det hele er forspildt.

Intet er forspildt, hvis mennesket blot vil se livet i den belysning, Bjørnson synger om i de linier:

*Alt i verden er underlagt
kærlighedens genskaber magt
bliver den bare prøvet.*

Karl Hedemann.

Nu falmer...

Det er slet ikke meningen, at jeg vil gennemgå og forklare Grundtvigs digt med de forudsætninger og meninger, jeg eventuelt kunne have. Nej, jeg tænker på noget helt andet, når jeg begynder med: Nu falmer.

Jeg gik for nogle morgener siden en lang tur ud i det efterårsgrå og efterårstriste landskab. Alt vidnede om forfald og tilintetgørelse. Jorden lå død, og træerne stod ribbede for blade. Jeg satte mig ved et skovgårde. En enlig fugl pipede et sted bag mig inde i skoven, men ellers var alt stilhed — usædvanlig stilhed. Jeg sad vel og drømte om den forgangne sommer med dens sorger og glæder, med dens strid og stræb. Da var det mig med et, som den døde jord begyndte at tale. Først mumlende, svagt, usammenhængende og hviskende, men efterhånden tydeligere og mere ondt, og jeg begyndte at kunne skimte jordens dødningeansigt. Her ligger jeg, sagde den, kan du ikke se, hvor mishandlet jer er. Mennesket dræber mig — langsomt med snigende gift. Jeg udpines for at yde mest muligt, og jeg får flere »indsprøjtninger« årligt for at være i form, som I siger, men det er giftindsprøjtninger, først alle de kunststoffer, som bestaltede eller selvbestaltede »eksperter« har fundet på for at holde liv i mig en stund endnu. Foruden disse »nærende« stoffer, som de kaldes, så oversprøjtes nu næsten hele Danmarks land med rigtige, dødelige giftstoffer, for, som det så kønt hedder, at udrydde skadedyr eller skadeplanter. Hvor længe tror mennesket, at det kan gå an at mishandle og forgifte Danmarks jord. Billioner af skabninger, der er med til at holde naturen i balance, dræbes og tilintetgøres i løbet af minutter. Vore åer og bække, der før myldrede af liv og grøde, er nu kun døde vandstriber i det halvvisne land, for vandet er forgiftet, så intet liv mere kan trives der. Og sådan går det alle vegne. Faunaen — dyrelivet — formindskes eller fortrækker til andre mindre

farlige egne, hvor der endnu er levebetingelser. Overmennesket fejrer sande triumfer i vor moderne gifttid, og man danser afsindig videre.

Men det er danse makabre.

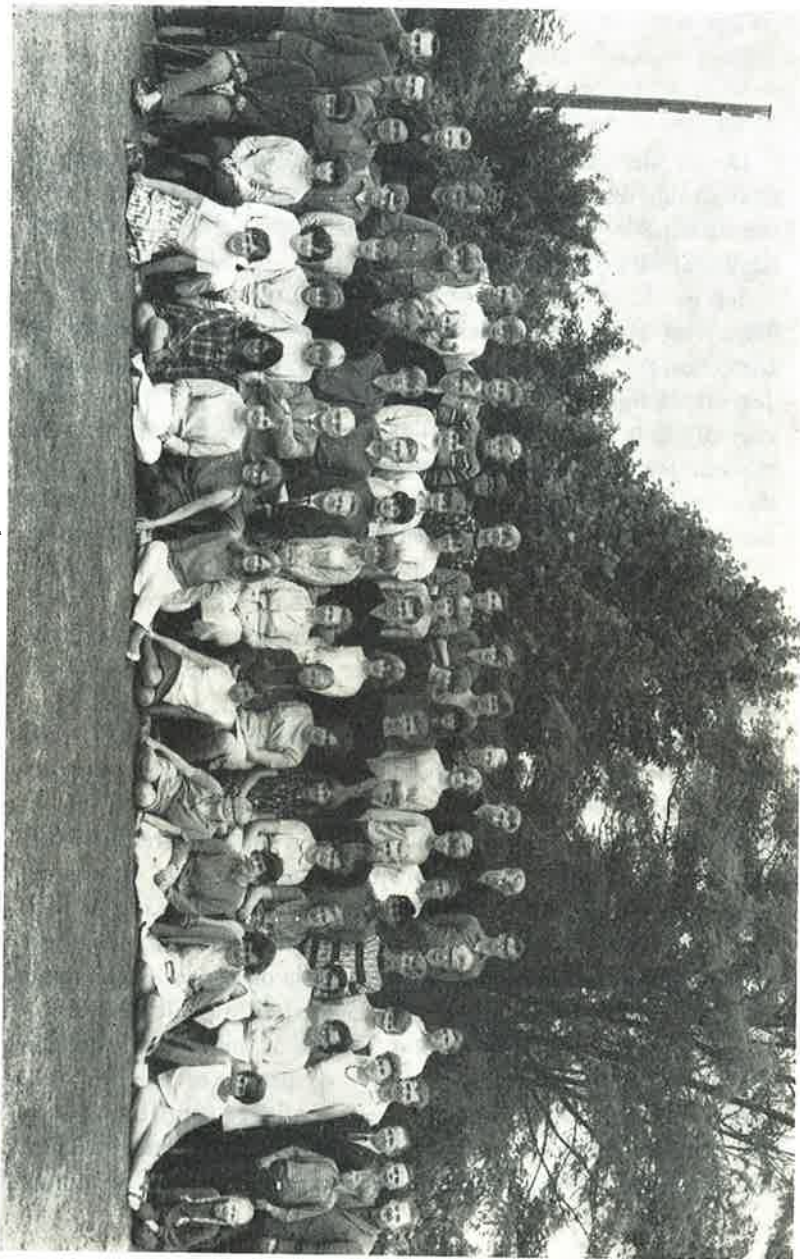
Nu falmer — —

Når selve grundlaget for planternes ernæring forgiftes, hvad så med selve planterne — det, som vi så smukt kalder for det daglige brød, kan de undgå giftens skadelige virkninger? Selvfølgelig ikke. Det er meget prisværdigt, at mange mennesker går over til råkost for at få mest muligt af de dyre vitaminer. Men hvad så, når planterne er forgiftet. Ja, givetvis bli'r vi gennem føden forgiftet, når den indtages i rå tilstand. Det er muligt, at forgiftningen strækker sig over så lang tid, at dens virkninger først kommer til udbrud efter flere års forløb. For nogle år siden blev der klaget over, at hvedemel af dansk avl ikke havde så fint hvidt udseende som amerikansk. Man forsøgte så ved hjælp af et giftstof at tage noget af den gullige farve, men maskinerne kunne ikke tåle dette stof — de rustede. Men hvad med mennesket? »Rustede« vi ikke også, men det var der ingen, som skænkede en tanke. Maskinen leve!

Nu falmer — —

Er det så kun på dette område, at jorden og planterne og derigennem mennesket forgiftes? Desværre nej!

Der foregår i disse år en åndelig forgiftning af mennesket, en forgiftning, som kan få katastrofale følger for hele vor kultur. Vi har i mange slægtled været stolte af vor kulturarv. Vi har regnet os selv for et af Jordens mest kultiverede folk. Danmark var det første land i verden, der ophævede negerslavet. Vi afskaffede hoveriet. Vi o.s.v. o.s.v. Jo, vi har og er stadig stolte af os selv, for vi er, åh, så humane. Vi vil fred til alle tider, endelig ingen krig eller våbenraslen nogen steder, så er vi der straks med en rejsende i udenrigspolitik, og hvis en af vore allierede og kongehus-beslægtede venner ved et kup får et grønt diktatur i stedet for et blegrodt, så har vi en behjertet statsminister, der nok skal fortælle d'herrer, at sådan noget går skam ikke an, det kan man virkelig ikke mellem venner og for-

Eleveholdet 1966-67

bundsfæller. At samme minister uforvarende kommer til at skade vore handelsforbindelser ved utidig indblanding i andre landes forhold, har jo mindre at sige. Enig eller uenig, så er det nok bedst først at ordne sit eget hus og feje for sin egen dør, og det skorter det en hel del på.

Når jeg taler om åndelig forgiftning, så tænker jeg naturligvis ikke på, at barnet allerede i skolen er udsat for dårlig påvirkning gennem den opdragelse, der finder sted der. Der foregår sikkert et dygtigt og målbevidst arbejde for at opdrage den nye slægt til dygtige og samfundsnyttige borgere, der kan føre vort land videre frem. At der så også for tiden tilstræbes en art åndelig tvang ved at ville udvide undervisningspligten til ni eller ti år, er jo et af de minus, der kan forekomme i et ellers vel ført regnskab. At nogle selvbestaltede pæd. psyk.'er nu også har fundet ud af, at det med stavfejl skal man til at se gennem fingre med, det betyder ikke så meget, at vi ikke kan stave vort sprog, blot vi kan skråle det tilstrækkeligt højt, så er karakteren hjemme, ja, i det tilfælde har man vel lov at trække lidt på smilebåndet, og så forøvrigt ellers blive ved med at undervise på »gammeldags« maner, da man jo nu er nået noget op i årene og ikke gerne ser, at hele ens arbejde har været til ingen nytte.

Heller ikke mener jeg, at der foregår en åndelig forgiftning gennem kirken. Man kan måske sige, at der slet ikke foregår noget, at vi har haft nok af genfortælling, og det der tiltrænges er forkyndelse. Men kirken står der dog trods sine 1100 år, og jeg ved, at mange mange præster virker med alvor og nidkærlighed for at virke for Guds riges sag.

Nej, faren for åndelig forgiftning kommer fra helt anden side — mere mekanisk og meget mere snedig, ja, så fint, at man i mange tilfælde næppe kan få øje på faren.

Faren lurer først og fremmest gennem den mekaniske spredning, som den finder sted gennem radio, fjernsyn og film. Men fordummelse og forgiftningen bliver også påført svage sjæle gennem litteraturen og kunsten — eller de kategorier, der kalder sig sådan.

Det er rent ud utrolige ting, radio og fjernsyn kan tillade sig at byde ellers fornuftige mennesker. Hvilken utrolig bunke nonsens serveres ikke for lyttere og fjernseere. En mængde mere eller mindre selvbestaltede kulturpaver står og siger en masse ingenting om ingenting. Bare man er i besiddelse af et lille hoved med et stort skæg og helst også langt hår, så tror mange, at man er er profet, og så kan selv de tåbeligste ting honoreres og blive taget for gode varer. Ak, Danmark, på rænker du dig aldrig forstod.

For at nævne et enkelt grelt eksempel, så bragte fjernsynet for en tid siden — sikkert på grund af bedres havelse — et interview med et par importerede hamburgske skøger. Og det i et såkaldt kultursamfund, der endda kalder sig moralsk og kristent. Hvor er vi henne?

Nu falmer — —

Hvad bringes der ikke daglig på markedet af underlødige, for ikke at sige utugtige læsning, for litteratur kan man ikke benævne den slags — jo mere pervers, des bedre. Moderne kunst er ikke stort bedre. Betegnelsen: Fræk, frimodig, frivol kan i sandhed bruges som navn på en stor del af den såkaldte moderne kunst. For det første har det nu ikke meget med kunst at gøre, og for det andet er det aldeles ikke moderne, for det sygdomssymptom blev allerede overvundet i middelalderen.

Gennem det, jeg her har nævnt, siver giften ind i folkesjælen, og hvis vi ikke kan eller vil se det, eller hvis vi bare siger: Åh, det er vist ikke så galt, det går jo nok alligevel — det har det altid gjort. Ja, hvis man siger sådan og bare lader tingene gå deres skæve gang, så er jeg bange for, at det ikke bare er skoven, der falmer, men hele folket.

Vi ældre har forvaltet arven dårligt efter vore forfædre. Det står nu til jer unge, om I kan forvalte eller omskabe tilstanden sådan, at der atter bliver frisk luft, ikke alene over landet, men også i folkesjælen.

Får vi ikke vendt i tide, så er der fare for, at vi vil glide ned i rækken af u-lande — vi er godt på vej.

Men jeg håber på jer unge, håber på, at I har mod og kraft
til at vende mørketid til lystid, og så kan vi istemme:

*Da over os det hele år
sin fred han lyser gerne,
og efter vinter kommer vår
med sommer, korn og kærne.*

Thomas Nielsen.

Alle gamle og nye elever ønskes en glædelig jul og et godt
nytår.

Hvorfor kommer det os ved?

Ved I, at store dele af Jordens befolkning endnu i dag lever, som om den moderne teknik ikke var opfundet? Denne realitet og mange af samme art er vel årsag til den stadig voksende diskussion blandt unge om vore forpligtelser og vort ansvar over for disse såkaldt »underudviklede« lande og deres befolkninger.

Der er to hovedårsager til, at vi i højere grad må interessere os for disse lande og folk.

For det første på grund af vort medmenneskelige ansvar og vor pligt til at støtte bestræbelserne for at forbedre levevilkår, sundhedstilstand, undervisningsmuligheder og ikke mindst for at åbne vej for en retfærdig og reel indtjeningsmulighed.

Den anden hovedårsag skyldes den sikkerhedsmæssige interesse, vi, som demokratiske og frihedselskende mennesker, må føle os bundet af. Såfremt vi ikke af al magt bestræber os på at støtte u-landene, risikerer vi netop det, vi ikke ønsker, — at der i højere grad end tilfældet er, skal vokse kommunistiske sympatier frem.

Spørgsmålet kan så stilles, om vi yder vor hjælp af trang til næstekærlighed, eller det udelukkende er i egeninteresse. Der er sikkert grund til en nøjere overvejelse.

Naturligvis kan man ikke udelukke de sikkerhedsmæssige aspekter helt, fordi u-landene også er interesseret i de internationale magtforhold. Men disse interesser kan overbetones i en sådan grad, at det for det enkelte u-land og dets befolkning kan virke som en slags ny-kolonialisme, især fordi der på dette område er tale om militærmagt. Når der ydermere på det sikkerhedsmæssige område er tale om u-lande Jordan rundt, betyder det reelt, at de militære faktorer indskrænkes til de to stormagter og deres alliancer. Politisk og ideologisk bliver der herved mulighed for to samfundsopfattelser: den privatkapitalistiske (demokrati) og den kommunistiske.

*Men nu er det, som om magterne byder sig til
fra Washington helt til Moskva,
tænk, nu vælger vi selv, hvilken hersker vi vil,
mon vi selv aner, hvem vi vil ha',
tænk, at slaver kan vælge, hvem herrerne er
og af hvem, vi bliver blidets shanghajat,
er de røde værre end jer,
så' det næsten for meget.*

Herved har u-landene en valgmulighed, — men den er illusorisk, på baggrund af de forhold, der indsnævrer u-landenes mulighed for vækst. To-magtssystemet er altid farligt og i denne sammenhæng direkte uhensigtsmæssig. Forholdet er jo det, at U.S.A. og Sovjet yder hjælp, økonomisk, humanitært o.s.v. af prestigemæssige grunde og ydermere af strategiske grunde, for der følger som regel militær intervention med hjælpen. Der er gået spekulation i u-landenes geografiske og strategiske placering med hensyn til det militære styrkeforhold mellem stormagterne. Og, hvad værre er, denne prestigekrig foregår over hovederne på millioner af uvidende og nødlidende mennesker, der uforskyldt og nødtvungent må finde sig deri. Det er svært ikke at føle medlidenhed med de folk, der skal lægge ryg til.

I det hele taget er det jo et spørgsmål, hvilken udviklingshjælp, der ydes blot ved at beskytte, også i tilfælde, hvor der ikke er tale om at skaffe sig militære støttepunkter. »Barnepigementaliteten« bør ikke komme til udfoldelse. Derimod bør vor støtte i højere grad være en hjælp til selvhjælp.

Hvis vi ganske kort ser tilbage på u-landenes historie, er det især umyndiggørelse, der præger den. Alle u-lande er tidligere kolonier eller interesseområder, der var knyttet til europæiske lande. Man kan ikke påstå, at u-landenes lave stade er selvforskyldt, især når vi erkender det historiske faktum, at mange af de nuværende u-lande er tidligere højt udviklede kulturområder. Vi kan nævne Mellems- og Sydamerika og store dele af det nære og fjerne Østen. Ingen kan vel påstå, at disse gamle kul-

turlande ikke ville have frembragt en industriel udvikling på et eller andet tidspunkt, hvis de havde fået ro til det. De rigeste råstofkilder findes netop i disse områder.

De samme kulturlandes ulykke blev imidlertid, at vi europæere uden blusel har udplyndret dem. Og det var på grund af råstofmangel nødvendigt, for at vi kunne gennemføre vor industrielle udvikling. Det gamle ord »hensigten helliger midlet«, har vi fulgt med deraf følgende grusomhed og undertrykkelse.

*Gi mig lov til til gengæld at synge en sang
om landet i nød hvor jeg bor
hvor i kummer og klage vi mindes dengang
da den hvide mand tog vores jord
imod bue og pil var geværet for bidsk
og i slægt efter slægt har vi skreget
mens han svang sin flodhestepisk
det var næsten for meget.*

*Vi fik lov til at dyrke den magreste mark
i solskinnets sviende lys.
Vores troldmænd og skikke og tro fik et spark
også guderne skulle fornyes
de fik skændet og brændt og røget os ud,
vi blev kristnet og døbt til vi nejed
for den hvide kærlige gud
det var næsten for meget.*

Denne linie er heldigvis brudt eller på vej til at blive brudt. De fleste u-lande er blevet selvstændige, hvilket naturligtvis er et fremskridt. Desværre afslører selvstændiggørelsen mange steder endnu klarere de forsyndelser, kolonimagterne har pålagt sig. Det viser sig især ved de nye staters politiske umodenhed, som væsentligst skyldes, at folkene er blevet holdt i uvidenhed — sandsynligvis bevidst. For med oplysning følger trang til frihed og medbestemmelsesret.

I mange lande er selvstændigheden givet på grund af indre

politisk overophedning (revolutionære bevægelser), der, når selvstændigheden bliver en realitet, ender i en politisk eksplosion. Hvilke kaotiske følger dette får, vidner mange stridigheder om. Desværre besværliggøres eventuel u-landsbistand også i at komme til effektiv udnyttelse.

U-landene står politisk svage samtidig med, at de økonomisk også er hjælpeløse, fordi der ikke findes et udbygget produktionsapparat. I kolonitiden var råstofferne blevet fragtet hjem til moderlandene til gavn for disses befolkning, mens overproduktionen blev sejlet tilbage og i tuskhandel ombyttet med nye råvarer til betinget gavn for koloniernes indfødte befolkning. For i dag er situationen den, at u-landene først skal til at opbygge en industri, der kan bearbejde og udnytte de rige ressourcer. Dertil behøves kapital, og den findes kun i industrilandene, hvor ellers?

Her ligger faren for et nyt uheldigt afhængighedsforhold mellem de rige og fattige lande til skade for de fattige. Derfor er u-landene også betænkelige ved at optage økonomiske lån ved to-sidige aftaler. Man vil hellere støttes gennem F.N., og lignende overstatslige myndigheder, der er passende neutrale. I disse internationale organer kan der opbygges mellemfolkelig forståelse og solidaritet, som i vor tid er helt nødvendig.

Attenhundrede-tallets nationalstatsbegreb, der har haft god grobund i Europa, er forældet. Hverken politisk, økonomisk eller kulturelt kan landegrænser skille, vi må i højere grad erkende, at vi er led i en større helhed — vi er verdensborgere i reel betydning, hvilket pålægger hver enkelt et ansvar, der rækker ud i selv den fjerneste afkrog af verden. Vor forpligtelse som enkelt menneske og som stat er uomtvistelig. I international målestok må de tider være forbi, hvor umyndiggørelse og udnyttelse af visse lande og befolkningsgrupper er mulig.

Lad os håbe, at vinden er vendt, som Poul Henningsen udtrykker det i det sidste vers, jeg citerer fra hans »U-landsvis«.

*Vi har svært ved at tro efter alt der er hændt
at vinden for alvor er vendt*

*er vi ligemænd nu, er fornedrelsen endt
dette gysende håb har I tændt
får vi alting igen både frihed og jord
får vi landet igen som vi ejed
skal vi tro den hvide mands ord
det er næsten for meget.*

Hermed ønsker vi alle årsskriftets læsere en god jul samt et godt nytår.

Jørgen, Oda og Peder Sauer.

En sømand går i land

For en sømand, der hele sit liv har pløjet havets bølger på Jordens runde kreds og har fristet hårdt vejr med høj bølgegang såvel som magsvejr med solskin, vil det være en stor beslutning at lægge op, gå i land og leve resten af sin tid i hygge og fred, oglade tankerne gå tilbage over de mange oplevelser.

Noget lignende gælder for en skolemand, der lægger op og endda håber, livet må have mange oplevelser i gemme.

I 1960 byggede jeg et sommerhus »Det gule Hus« her på Nordlangeland, hvor jeg har tilbragt sommerferien i flere år. Når man selv bygger sit hus, kommer man i et andet forhold til det, end når man blot køber et. — »Det gule Hus« ligger nu omgivet af en lille plantage, som også er hjemmelavet. Trods det, at jordbunden er yderst tarvelig, gror disse træer mægtigt. Det er en fryd at gå og følge væksten af de mange små planter, som i første omgang må plejes omhyggeligt, og så opleve, at de nu ikke mere kan »overses«, men er så høje, at de giver både hygge og læ om huset.

For et par år siden købte jeg et rødstenshus, grundmuret, i Hou by, ca. 1 km fra Langelands nordspids. Da begivenhederne nu faldt sammen, som sket er, fandt jeg det klogest selv at bebo det, i hvert fald foreløbig. Da det var en hel del forsømt, både ude og inde, tog jeg arbejdshandskerne på og kom i lag med oprydning og istandsættelse.

Græs, tidsler og brændenælder har måttet vige i udryddelseskampen, jeg har ført. En ny plæne er anlagt, blomster plantet, frugttræer beskåret, og et læbælte er plantet.

Inde blev der gjort ved i enhver henseende, malet alle vegne, indlagt oliefyr, ja, og så blev der bygget en stue til, da pladsen ikke var stor nok ellers. Vi synes selv, at her er hyggelige omgivelser.

Fra vor stue er der udsigt over bæltet til den fynske kyst. Om aftenen kan vi samme sted fra se lysene blinke ovre på

Fyn, både i Lundeborg og Nyborg — på een gang. — En tur langs nordstranden om aftenen viser os himlen belyst også fra Gulfværket i Skelskør. — Området her i Hou har før været et fredeligt sted, langt fra trafikken. Broerne har nu gjort deres til, at bilerne om sommeren strømmer til, så vi dårligt kan få vor egen bil ud. Så venter vi, til de fremmede er kørt igen. Her er natur i næsten uberørt tilstand — endnu. — Men skynd dig kom, om føje år . .

Sommeren i år har været herlig her. Ikke mindst fordi jeg har haft besøg af både Holger og Bent, som i henholdsvis 7 og 5 år har levet i New Zealand. I den tid har de jo været fjerne slægtninge. Holger rejser ud igen. — Bent er begyndt at læse til lærer, og bliver altså herhjemme.

Her fra Langeland sender jeg nu mine bedste hilsener til alle gamle venner og ønsker jer en rigtig glædelig jul samt et godt nytår.

Karl Hedemann.

Ingrid Pedersen, som er rejst med herover som emigrant, beder mig hilse alle gamle venner fra skolen.

Kære gamle elever

*Der er noget særligt ved juleklangen,
fred, glæde, lys og nissestøj,
vi synger alle med på sangen
og ønske for hinanden må
at noget må bestå
og ej forgå som lamperøg. .*

Jeg har her foran mig på mit skrivebord en lille grankvist, og jeg har tændt en lille prås — det er vist det, som har forledt mig til begyndende julehumør — og for et øjeblik vil jeg lade tankerne gå til jer.

Tiden før jul er en dejlig tid, selvfølgelig med megen travlhed for os alle, ting, som må og skal gøres, men minutterne ind imellem med lys, tusmørke, adventskrans, brevskriveri, og hvad man ellers har for af sjove ting, synes jeg, er noget så

dejligt, selv om man må tage de små nattetimer med. Man får skrevet til dem, som man har truffet på sin vej i årets løb — minder vælder frem, gode og mindre gode, men alt hører med i en helhed.

Jeg håber og ønsker for jer, at I også må have lidt tid til at nyde før-juletiden.

De fleste af jer ved vel, at jeg har mit eget lille hus. Her pynter jeg rigtig op — juletræ lige til loftet og jul i hver en krog, om det så er nissen, kan jeg høre ham liste rundt her.

Juletiden på skolen ved I jo alt om, den er også med til at sætte sit præg — Luciafest, grankviste på dørene, fest og forventning, hjemrejse, jul, jul, jul igen!

Rigtig god og glad jul ønskes jer allesammen, håber I har det godt hver på sin plads!
Esther Torp.

BENNY ANDERSEN:

Ikke noget særligt

Hold det for dig selv
det har ingen betydning her
mellem feststemte stormfloder
og belevne skypumper
gå op i stemningen
glem den bagatel
den ville straks blive fejet bort
af nærmeste cyklon
ta' for dig af retterne
vulkaner bydes rundt
vil De række mig lavaen
man skåler i malmstrømme
lidt is i?

Tak en enkelt gletscher
laviner gi's til bedste
lær af konversationen:

»Har De fået gjort noget ved Deres
solpletter?«
»Tro mig, man går ind for mere
tidssvarende kuldecentre«
»Deres sidste jordskælv
har interesseret mig meget«
»Vil De hilse Deres mammut
ved næste klimaændring?«
»Dit nordlys hænger forneden«

Fald ind i tonen
lad et par ord falde
om dine værkende poler

træk golfstrømmen lidt til side
og fortæl dén om ækvator og
Van Allen-bæltet
vi er ikke så sarte her

Hvad var det nu jeg skulle holde
for mig selv
jeg må ha svedt det ud i en
spiraltåge
eller tabt det i den evige sne
det har nok ikke været så vigtigt

Noget helt andet er:
Sidder mit lyn lige?

Moderne digtning kan være vanskelig at forstå for mange, og har ofte været kritiseret for manglende form og indhold. Men et ændret ordvalg behøver ikke nødvendigvis at betyde en ændret mening. I realiteten er det nok således, at kritikken ofte fremsættes på et tidspunkt, hvor læseren er kørt fast i stoffet og derfor på forhånd opgiver at fremsætte en objektiv vurdering.

I dette digt af Benny Andersen, kan man f.eks. forestille sig, at man befinder sig mellem festmennesker, og samtalen er igang rundt omkring.

Man burde selv være underholdende, og leder efter et emne, der var passende at tale om.

Man er ofte tilbøjelig til at trække de småting frem, man går og spekulerer på til daglig, men her ville de blive fejtet bort, og blive til »IKKE NOGET SÆRLIGT«.

— ta' for dig af retterne! — lyt efter de andres ordstrøm!
— vulkaner bydes rundt! — der er nok at høre efter!
— sætninger blandet med is — en enkelt gletscher!
Man lærer af konversationen og falder ind i tonen.

De fire sætninger med direkte tale, er ting uden betydning — og dog kan der ligge en del bag disse linier!

— træk golfstrømmen lidt til side, vi er ikke så sarte her — er sandsynligvis en hentydning til det erotiske.

Sidste afsnit viser, at forsøget med at komme bort fra selv-optagetheden er mislykket.

Læs digtet igennem flere gange — der ligger en mængde sandheder i det, som er interessante at lede frem!

Mine bedste ønsker om en glædelig jul og et godt nytår.
Tove Østergård.

Tag dit regnebræt!

Årsopgørelse er en spændende ting, enten det nu angår livet på en skole eller et almindeligt driftsregnskab. Det er naturligt, at man altid ved opgørelser stiller sine forhåbninger til et overskud eller da i det mindste til balance. Imidlertid er det realistisk også at regne med, at slutresultatet kan udvise et underskud. I et regnskab, der skal danne grundlag for noget som helst, er man derfor nødt til at operere med de faktiske forhold, og det vil vi naturligvis også gøre ved denne opgørelse af året.

I 16 måneder har min familie og jeg nu været på Ringe Fri- og Efterskole. Det blev ikke ét hold, vi mødte i det svundne skoleår, men et tredelt hold. Første august arvede vi sommerpigerne efter Hedemann. Til september kom 10 mdr. holdet og til november 5 mdr. holdet.

Når alt er taget i betragtning, må vi konstatere et underskud på denne første postering. Det er ikke så vanskeligt at klargøre, hvori dette underskud ligger. Det kan hovedsageligt begrundes med, at I aldrig overvandt denne tredeling. Den store forskellighed imellem jer var vel grunden til, at I aldrig rigtigt fik samling over feltet. Vi voksne magtede heller ikke rigtigt at gøre denne evindelige skiften hold til en fornyelse, som det vel egentlig godt kunne have været; vi var ligesom indstillet på, at det var et overgangsfænomen med denne deling, og 10 mdr. fællesskole jo ville blive fremtiden her, derfor må vi tage vor andel af ansvaret for underskuddet her.

Med hensyn til jeres arbejde, da synes jeg, vi fik konstateret et stort overskud. Det var virkelig imponerende arbejder, I »afslørede« ved udstillingen til slut. Det var arbejder, der vidnede om stor personlig flid. Jeg er sikker på, at I gennem dette lærte betydningen af at have fået lært at gøre et arbejde færdigt til bunds. Netop dette, at gøre sine opgaver færdige, er det bedste,

et ungt menneske kan lære, det giver nemlig fornemmelsen af at være noget værd; denne duelighedsfornemmelse udebliver, hvor der bliver snydt!

I virkede noget langsomme i optrækket, men fandt trods forskelligheden, der er nævnt, en god arbejdsrytme. Et skoleophold skulle også gerne sætte noget ustandseligt i gang. Mange breve fra jer, og hvad vi ellers har hørt, vidner om, at der virkelig blev sat noget i bevægelse hos jer. Jeg tror mange af jer kom til at forstå, at man skal ville for at kunne. Dette, at kunne sine ting og fylde sin plads, det giver tryghed, og er der noget, ungdommen har brug for, er det tryghed. Det er jo ikke statussymboler, det hele drejer sig om, langt mere værd er den ægte arbejdsglæde, man kan hente ved veludført arbejde.

Det er nok helt sikkert, at vi ikke mindes de helt samme ting fra samværet her. Jeg mindes f.eks. de mange herlige festoplevelser, vi havde sammen: Luciaoptøget, festen før jul, opførelsen af »Jens Peter på Langfart«, opvisningerne i folkedans og gymnastik både herhjemme og i Sydslesvig ved årsmødet, hvor I ydede alt, hvad I rummede, det var pragtfuldt. Vi har da også fået mange begejstrede udtalelser derom, både fra forældre, gæster på skolen og fra danske sylvlesvigere, der så jer dernede.

Måske mindes I med større nydelse end jeg, de aftener, hvor I fik lov til at stille hele galleriet op i gymnastiksalen og danse til den høreødelæggende skrattemusik! Ganske vist er jeg ingen stor musikkender, men dette tør jeg dog udlægge som organiseret støj. Nyder ungdommen virkelig den slags musik, eller er det, fordi I er bange for at indrømme, at I egentlig hellere ville have en musik til jeres dans, som for det første er mere afdæmpet, og for det andet virkelig er musikalsk. Kunne man ikke få nogle redelige svar på dette spørgsmål og nogle ordentlige begrundelser for svarene? Disse indlæg kunne så komme med i næste årsskrift. Festlighederne taget under ét, gav virkelig et betydeligt overskud!

Hvordan gik det med den fest, der helst skal være over dagligdagen? Jeg mener, at I gjorde for mange dage »sure« ved at

trække så ulige på hamlen, trods egentlig god vilje manglede I evnen til at finde ind i et samarbejde med hinanden. Det mærkelige er, at I absolut ikke var noget dårligt hold. Det besværlige var, at I alt for længe dyrkede jer selv på en forkert måde. Både på en skole og i det hele taget, hvor mennesker færdes sammen, må man komme hinanden ved, ellers forsvinder det liv, der skal være over et fællesskab. Indtil I opdagede dette, var der for meget egoisme på skolen, og den periode, det stod på, var bestemt ikke jeres bedste tid på skolen.

Jeg håber og tror dog, at I lærte fællesskabets betydning så grundigt, at I nu omsætter det i jeres praktiske virke! Balance på denne post!

Alt i alt ser I, at regnskabet udviser et overskud for året, og jeg føler, at det er et reelt regnskab. Men det vigtigste af ting er, om I fik overskud af virkelyst og livsmod. Det var vor hensigt at give jer det, men det er jo en post, vi af gode grunde ikke kan behandle her, derpå må I selv svare.

Her er nu et nyt hold startet. Vi har fuldt hus. Det synes at være et godt hold. De har fra starten udgjort en enhed, og det er en mægtig fordel. Men deres regnskab er lige begyndt, så resultatet af dette skal vi ikke beskæftige os med nu. De skal nok få deres regnskab gjort op.

I køkkenet er der sket den ændring, at Anna Thomsen er draget af gårde for at søge uddannelse på Grindsted Husholdningsskole. Vi savner dit uforlignelige humør, Anna. Vi er imidlertid blevet godt hjulpet med vore to nye piger, Bodil Nielsen fra jeres hold og Bodil Hansen.

Som ny lærer har vi fået Christen Andersen. Han har afløst Vagn Madsen. Andersen er faldet godt til her. Både Madsen og familien følte sig som vestjyder, og de ville næppe nogensinde være faldet til på Fyn. Derfor ønsker vi jer til lykke med at være kommet hjem. Madsen vendte tilbage til Bramminge Efterskole, hvor han har været lærer før.

Alle I, der oplevede Madsen her, vil vist erkende, at I hos ham mødte redeligheden, pligtopfyldelsen og et udtalt ønske om at lære jer noget. Tak skal du have Madsen for din indsats

her. Du bidrog til en god start for os. Vort samarbejde blev kort, men forhåbentlig bliver venskabet langt. Tak også til din kone og børn. Vi savner jer alle, men vi ønsker jer mange gode arbejdsår for dansk ungdom!

Som I ved, har der været afholdt en række fine julefester her for gamle elever. Det synes af mange forskellige grunde, som om tiden er løbet fra disse sammenkomster. Vor forgænger, Hedemann, overvejede også at holde op med julefesterne. Vi prøvede sidste år, men der var ikke mødt ret mange; det kan vel også knibe for mange af jer at få tid, der er jo så meget, I skal, når I har ferie. Selvom det er med en vis vemodighed, har vi nu sammen med elevforeningens bestyrelse besluttet at aflyse julefesten. Vi holder så ét elevmøde om året for fremtiden, sådan praktiseres det da også på de fleste skoler.

Vi håber så meget, at både yngre og ældre årgange vil slutte op til elevmødet den 8. og 9. juni. Elever fra før vor tid, I har bestemt stadig noget at komme efter. Vi vil forsøge at gøre det så hjemligt som muligt for jer, og Hedemann vil medvirke ved elevmøderne. Vi glæder os virkelig til denne begivenhed.

I husker, vi i det sidste år har talt noget om en udenlandsrejse, som skolen skulle arrangere. Efter at have talt med en del derom, synes interessen ikke at være så stor længere, det er også dyrt, og mange af jer er i lære. Lad os derfor stille den sag i bero og få talt derom ved elevmødet. Der er mange ting, vi skal tale sammen om til den tid.

Vi takker for mange hilsener fra gamle elever, vi ikke kender, men som i kærlighed til deres gamle skole ønsker den er lykkelig fremtid.

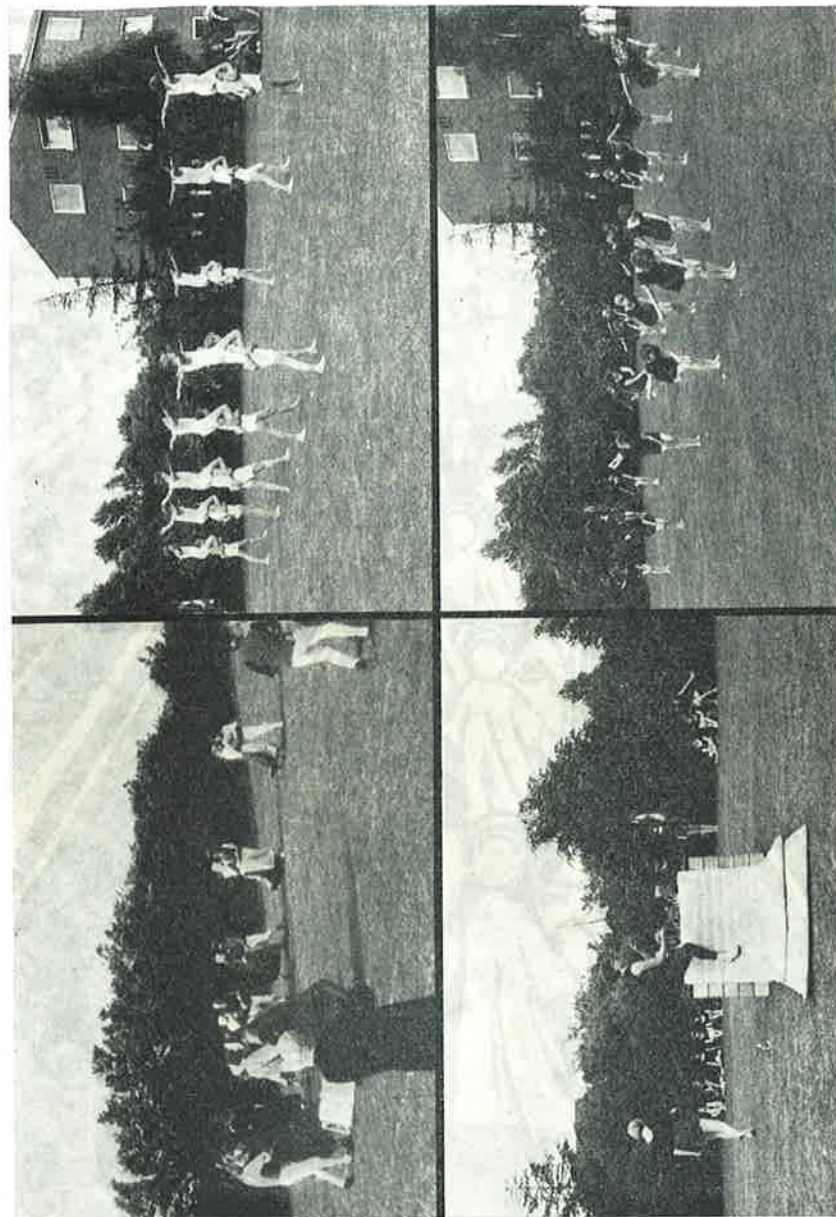
På samme måde takker vi jer elever fra sidste år for mange breve og opmuntringer. Vi takker elevforeningen for deres smukke gaver til skolen: Et klaver og en talerstol. I kan tro, vi udnytter begge dele. Tak skal I alle have for disse gaver. Ligeledes takker vi endnu engang sidste års elevhold for vort nye flag og for fjernsynet.

Vi føler et stort fællesskab med jer alle, yngre som ældre

elevårgange, med skolekredsen og medarbejdere, om det ene, at føre denne skønne skole videre i den ånd, hvori den er grundlagt til gavn for værende og kommende slægter.

Glædelig jul og et velsignet nytår ønskes jer alle!

Niels, Lone, Terkel, Bodil, Kirsten og Gunnar Kjer.

Da vandre Guds engle op og ned
på salmens tonestige ;
da byder Vorherre selv Guds fred
til dem, den efterhige,
da åbner sig himlens korgeled,
da kommer ret Guds rige.

Glædelig jul !

Elisabeth Fog Brummer.

Nyt fra sløjdsalen

I vores hyggelige sløjdsal stilles stadig nye opgaver. Til det billederne selv fortæller, bør jeg nok tilføje, at smørebrætterne og den moderne adventskrans var opgaver, jeg stillede eleverne.

Opgaverne lød:

Tegn og lav et smørebræt der, når det ikke bruges, kan hænge til pynt.

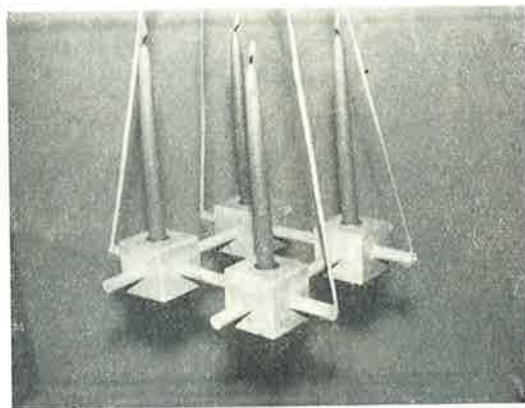
Lav en moderne adventskrans, der, hvis du ønsker det, skal kunne bruges hele året.

Papirkniv og smørekniv er udført i norsk enebærtræ.

De øvrige billeder, der bringes i årsskriftet, er alle eleverarbejder.

ALLE ØNSKES EN GOD JULETRÆSFEST

Thor kil Lund.

At skrue en skrue i træ

Beklager træ
at jeg må stikke sylen i dig
men vi må ha et sted
som spidsen af skruen
kan være i.

Nå skrue
nu må vi holde retningen
og stedet er her,
et frisk hul
i det duftende træ.

Fyrretræ, ikke for hårdt
heller ikke for blødt
dejlig, ikke sandt?

Ja jeg må holde
på dig
så du ikke skejer ud.

Kærven i dit hode
må jeg anbringe
bladet i.

Ja det kan du vel ikke ha noget imod,
den er til det samme.

Så drejer vi.

Du tar for dig af retterne,
det er godt, som det skal være;

så sagte skrider du i dybet,
rytmen er god,

alt går vel.

Godt jeg borede for,
jeg kender din smag

og veed hvordan

jeg skal undgå du mukker
og blir genstridig

Så sagte skrider du
og ikke vil ha med jernet at gøre,
når træet klemmer dig
i dybet ja ja
det sidste vrid så er vi nede
nå eet til,
træet vander sig lidt
mens dit hode
trykkes dybt i kødet.
Du lægger dig fast og godt
til barmen må jeg sige
og ser ikke ud til
du nogensinde vil rokke dig
fra den stilling
du der fik.

Digt af *Palle Jessen*.

Så trist og gråt...

Hvor er det dog trist og gråt og koldt altsammen. Disse ord udtales mere eller mindre af os allesammen i denne mørke og regntunge efterårstid. Har vi da fuldstændig glemte en lang og solrig sommer med alle dens dejlige oplevelser?

Kan vi ikke i disse linier genkende en hel del af vor egen situation. Er vi ikke alt for tilbøjelige til altid at male i mørke farver? Jeg skal gerne indrømme, det undertiden kan være svært at bevare lyssyn og optimisme, men jeg mener, at man i højere grad skulle forsøge. Er tiden virkelig så håbløs fortvilet, som vi gerne vil gøre den til? Hvis det er tilfældet, kan det kun være en frygtelig anklage mod os selv, da tiden jo ikke i sig selv er noget, men kun hvad de mennesker, der lever i den, gør den til. Kunne vi bare lære i højere grad at se det positive i stedet for det negative i tiden og dermed også hos hinanden, så tror jeg, vi var nået et godt stykke i retning af en lykkeligere tilværelse. Men det gælder vel i alle forhold, at det er lettere at finde en fejl end at afhjælpe den.

Selv om der er ting, og der er vel mange, som står i et tungt perspektiv, må man også prøve at se lyspunkterne.

Da en stor del af dette heftes læsere er ganske unge mennesker, kan der vel være grund til at se, om der ikke er noget, som også står i lysere toner for jer.

I lever i en tid med mange muligheder. Det er en næsten endeløs række af erhvervs muligheder, der tilbydes jer. Det skulle vel indebære, at enhver har chancen for at vælge en beskæftigelse, som samtidig er ens hobby. Har man først det forhold til det, man skal virke med, kan jeg garantere jer for, at det giver stor overvægt af lyse timer. Der er ingen, som undgår skuffelser og besværligheder, men så må man bare huske det gamle ord, der siger, at besværlighederne er til for at de skal overvindes. Så viser det sig oftest, at når først det er overvundet, så var det slet ikke så vanskeligt, som man havde forestil-

let sig. Skal jeg til slut prøve at se en fare, som lurder på os alle, tror jeg, det må være den isolation, vi mere eller mindre omgiver os med. Kunne denne skal brydes, ville der vist være uanede muligheder for en langt bedre forståelse mennesker imellem. Det kontaktbehov, som mange har, ville i væsentlig grad være overvundet, hvis man ikke var så frygtelig bange for at sige sin mening af frygt for, at man derved skulle udleve sig selv. Det, vi i dag trænger til, er mest af alt forståelse af, at vi kommer hinanden ved. Havde vi først den forståelse, kunne vi vel komme hinanden i møde, derved var kontaktbehovet vel i realiteten løst og isolationen brudt.

Alle årsskriftets læsere ønskes en glædelig jul.

Erling Andersen.

Fremtiden

Uden mod, tro og offervilje var Danmark aldrig kommet i besiddelse af den kulturskat, som de frie skoler er. Gennem hundrede år har disse skoler virket og kæmpet til folkegavn og frigørelse, og aldrig nogen sinde har der været mere brug for dem end i nutiden. Det har jo vist sig, at det gamle ord stadig har gyldighed: Mennesket lever ikke af brød alene. En mærkelig, men uudryddelig tese i en atomtid!

Slægtled efter slægtled har man følt forpligtelse over for disse skoler. Samme forpligtelse førte til, at skolekredsen og Hedemann byggede denne skønne skole til afløsning for den gamle veltjente skole nede på Søvej.

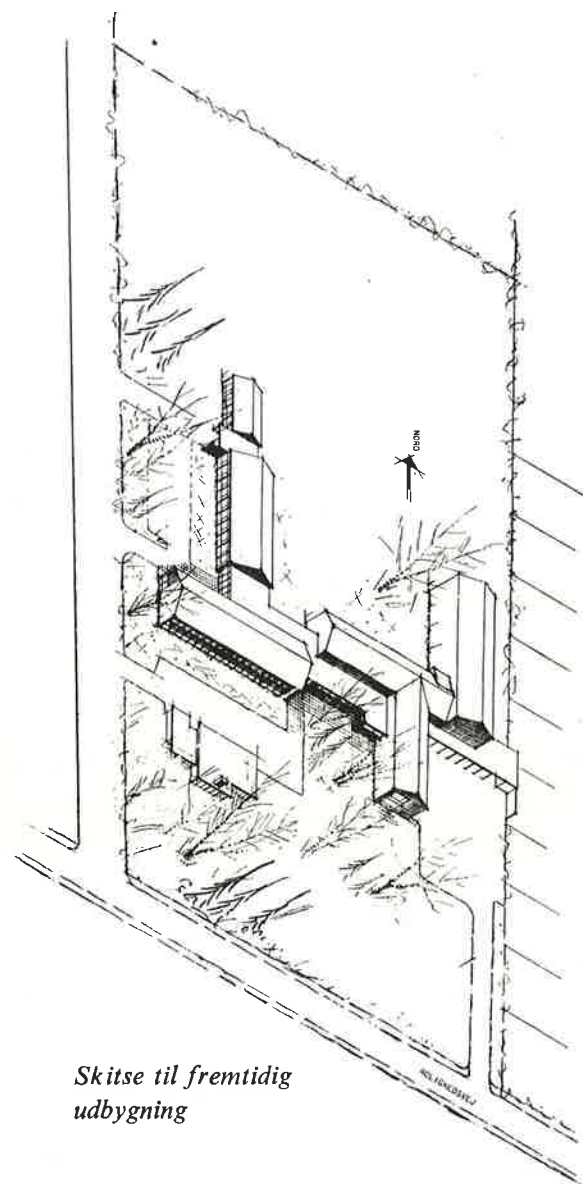
Nu er tiden så kommet til vor generation. Over det ganske land nybygges og moderniseres de frie skoler, og der er intet, der tyder på — trods al materialisme, at opgaven ikke bliver løst. Vi bliver således ikke slægten, der »sprang« over!

Tiden går hurtig, og udviklingen følger med, det bør den i det mindste gøre. Derfor skal denne forholdsvis nye skole også udbygges. Det er ikke sådan, at jeg mener skolen her er forældet, men der stilles helt andre krav til den, end da den blev bygget.

Vi har nu gennemført 10 mdr. kursus og dermed er også undervisningsformen ændret. Denne ændrede form kræver flere lokaler. Efterhånden må værelserne indrettes til to elever på hvert. Sygeværrelser er også på ønskesedlen. Skolen kan rumme 75 elever nu, og jeg må sige, at det går forbavsende godt, men det må ikke forlede os til at tro, at pladsforholdene ikke skal udvides.

Når I ser på skitsen, kan I se, at det er store planer, vi beskæftiger os med. Skitsen vil sandsynligvis blive ændret, at det egentlige endemål skulle blive det, er usandsynligt!

Der er mange, der tror, at man nu om stunder kan låne den hele byggesum til lav rente og afdragsfrit hos staten. Sådan er

Skitse til fremtidig
udbygning

det ikke. Det er også både godt og rigtigt, at vi må bringe et personligt offer for den frihed, der er hele forudsætningen for denne skoleform. Skal prisen være, for at vi kan få alt 100 % betalt af det offentlige, at der skal administreres ovenfra, da er den for høj, for da er hele denne skoleforms meningsgrundlag væk. Det ville der ganske vist være nok, der ville græde tørre tårer over, men for dansk folkelivs frihed ville det betyde en katastrofe, dersom de frie skoler lader sig sluse ind i statsadministrationen og dermed bliver et offentligt instrument! Nå, men indtil videre er dette da heller ikke sket. Er vi vågne nok, sker det heller ikke.

I øjeblikket er reglerne sådan for efterskolerne, at der forud for igangsætningstilladelse til nybyggeri kræves, at skolens egenkapital udgør $\frac{1}{6}$ af den sum, man ønsker at bygge for, resten, op til halvdelen af byggesummen, skal lånes i kreditforeningerne og andre pengeinstitutter. Den sidste halvdel kan afdragsfrit lånes hos staten til $3\frac{1}{2}$ % i renter.

Vi henvender os med dette skrift til *alle* gamle elever om at medvirke til oprettelse af et byggefond for skolens udbygning. Det er ikke beløbsstørrelsen, der er det vigtigste, det vigtigste og afgørende er, at så mange som muligt af jer bliver draget med ind i opgaven. I kan sende et beløb én gang for alle, og I kan sende flere gange. Vi vil ikke tegne beløbene hos jer, da vi vil, at alle, der har lyst også kan være med. Husk altså, når I tænker på skolen, at den er under stadig udbygning, og det kræver penge. I kan sende pengene til skolen direkte på post-anvisning. I kan også benytte skolens giro nr. 42407. Husk blot, dersom I sender penge over giro, at skrive: Til byggefonden. Der vil hvert år ved elevforeningens generalforsamling blive aflagt regnskab og oplysninger om byggefonden.

Men fremtiden for en skole af denne art rummer ikke blot ønsket om den rent praktiske udbygning, men i højeste grad også at tilhørsforholdet mellem gamle elever og skolen styrkes og udbygges. Derfor er det godt med fællesopgaver, der skal løses. Det er altid festligt at være med i uegennyttige opgavers løsning, det bringer ofret hjem med rentes rente!

Jeg slutter min skriftlige redegørelse her for fremtidsplanerne. Men lad os drøfte dem mand og mand imellem ved elevmødet. I skal være helt klar over, at selv om I ikke mener at kunne eller vil afse en kontant sum til realisering af planerne, så er der lige meget brug for jer. Økonomisk støtte er kun en side af sagen for en skole. Tilhørsforholdet og fællesskabet er det hele!

Gunnar Kjær.

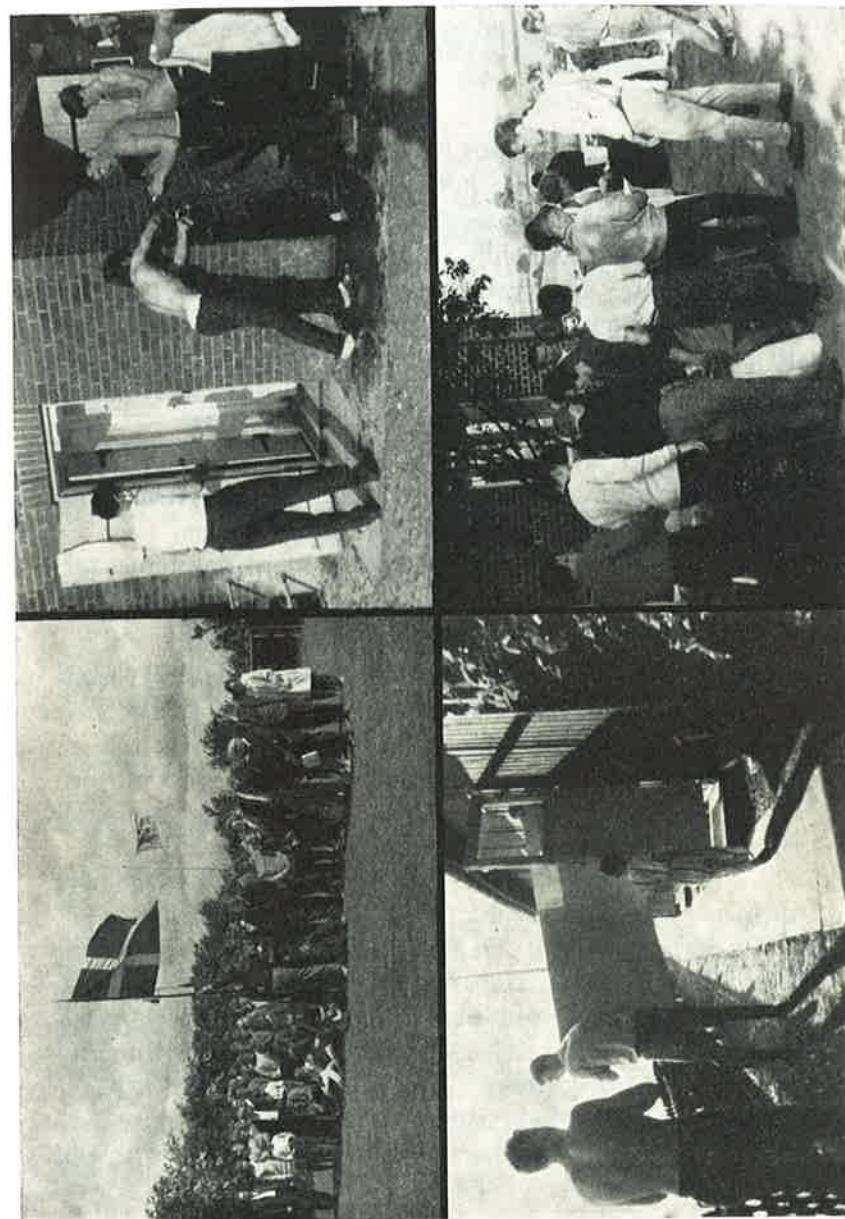

Elevliste

Alex Andersen, Gamby.
 Kjeld Juul Andersen, Nyborg.
 Niels Bækgård Andersen, Kølstrup.
 Thorbjørn Kamp Andersen, Mårsø.
 Åse Beck, Haderslev.
 Eske Iversen Bennetsen, Oxvang.
 Bente Ågård Christensen, V. Åby.
 Jan Vejrum Christensen, Køge.
 Kirsten Lægsgård Christensen, Tved.
 Ole Christensen, Rødovre.
 Søren Christensen, Søborg.
 Kirsten Margrethe Flygge, Hvidovre.
 Børge Hansen, V. Åby.
 Else Charlotte Hansen, Otterup.
 Teddy Chr. Hansen, Højbjerg.
 Boris Tage Iversen, Højbjerg.
 Gerda Jensen, Hårby.
 Gerda Elisabeth Jensen, Holme, Jordløse.
 Hans Rytter Jensen, Gudbjerg.
 Karl Jørgen Jensen, Odense.
 Knud Erik Juul Jensen, Herrested.
 Orla Jensen, Dalby.
 Kirsten Johansen, Svendborg.
 Poul Carl M. Johansen, København.
 Hans Martin Smed Johnsen, Gelsted.
 Inge Margrethe Jørgensen, Munkebo.
 Bodil Bøgh Kjær, Marstal.
 Eva Kristensen, Rinkenæs.
 Dorte Larsen, Seden.
 Ingrid Elisabeth Larsen, Skårup.
 Orla Carsten Larsen, Herrested.
 Preben Ingolf Laursen, Herrested.
 John Lundemann, Korup.
 Alice Mikkelsen, Søborg.

Bente Paludan Nielsen, Hesselager.
 Ejvind Duusmose Nielsen, Gelsted.
 Frede Møllegård Nielsen, Ringe.
 Hanne Werner Nielsen, Korup.
 Kaj Fogedgård Nielsen, Refsvindinge.
 Karen Anette Nielsen, Korup.
 Kirsten Rønbjerg Nielsen, Pårup.
 Svend Erik Nielsen, Herrested.
 Tom Støttrup Nielsen, Særslev.
 Jørgen Nøhr, Nr. Broby.
 Anny Lundhøj Pedersen, Møldrup.
 Jane Longhi Pedersen, Havdrup.
 Winnie Vefling Pedersen, Marstal.
 Hanne Poulsen, Brenderup.
 Leif Johnny Påske, Herrested.
 Eva Winther Rasmussen, Vejlbj.
 Eva Willefrance Rasmussen, Odder.
 Holger Marius Rasmussen, Als.
 Hans Christian Riech, Sønderborg.
 Niels Ries, Refsvindinge.
 Holger Stenderup, Vejstrup.
 Jørn Svendsen, Gamby.
 Susanne Svendsen, Havdrup.
 Dinna Søndergård, Brenderup.
 Ellinor Sørensen, Haderslev.
 Karen Margrethe Sørensen, Odense.
 Flemming Winther Thomsen, Århus.
 Jette Bodil Thomsen, Stevns.
 Bjarke Tinghus Larsen, Mørkøv.
 Grethe Thingkær, Odense.
 John Villadsen, København.
 Steen Glue Villumsen, Odense.
 Preben Zangenberg, Nyborg.
 Gulla Sørine Lyberth, Sukkertoppen.
 Daniel Onesimussen, Narssak.
 Sigesmund Gedionsen, Augpilagtok.
 Else Eriksen, Sukkertoppen.

Fra elevforeningen

Som det fremgår af Kjærs indlæg, kan I se, at vi har truffet beslutning om at afskaffe julefesten. Jeg skal ikke nægte, det er med beklagelse, men mange ting har talt for det, når tilslutningen til de senest afholdte fester har været ret beskeden, må denne afgørelse vist også være konsekvensen. Af praktiske grunde vil elevmøderne i fremtiden blive afholdt først i juni, der passer de bedst ind i skolens arbejdsprogram. Det er vort håb, at mange af jer vil møde op den 8.-9. juni, så vi kan få et godt og festligt elevmøde.

Som I ser, er vi gået tilbage til den gamle måde for udsendelse af årsskriftet. Det viste sig nemlig i fjor, at systemet med vedlagte girokort ikke indfriele vore forventninger.

Den fordyrelse der er sket, er en følge af posttaksternes forhøjelse, moms, o.s.v., men vi håber, at I alligevel fortsat vil modtage skriftet og synes, det er 10-kronen værd.

I sendes alle de bedste hilsener og ønsker for julen og det nye år.

Erling Andersen.

10 år efter

Jeg må desværre indlede dette afsnit af årsskriftet med at meddele, at to af kammeraterne fra holdet ikke er mere.

Det er John Langeskov Jørgensen, Kølstrup, han omkom ved en drukneulykke på Storebælt den 5. december 1961.

Bodil Klint Hansen er omkommet ved en trafikulykke.

For dem begge skal der her fra skolen lydet et — ære være deres minde.

Erling Andersen.

"Maersk Explorer", Nordsøen, d. 16/11 67.

Kære gamle skolekammerater!

Efter opholdet på Ringe Efterskole tog jeg præliminæreksamen i Herning, hvorpå jeg begyndte på Fanø Navigations-skole for at erhverve certifikat som radiotelegrafist. 1962 fik jeg eksamen og sejlede til søs, indtil jeg blev indkaldt til Marinen, hvor jeg mødte en anden elev fra Ringe, nemlig Hans Ejby, som også er telegrafist.

Efter tjenestetiden tog jeg igen ud at sejle, og det har jeg gjort indtil foråret 1967.

I øjeblikket arbejder jeg som "radioman" på den amerikanske boreplatform "Maersk Explorer", som borer efter gas og olie i Nordsøen. Arbejdet er ganske interessant, og da jeg arbejder en uge af gangen med hveranden uge fri, kan jeg også nyde hjemmelivet, hvad jeg jo før tildels har været afskåret fra.

Jeg er gift og bor på Veservej, Nordby, Fanø.

Til slut sender jeg lærere og alle gamle elever mine bedste hilsener og ønsket om en glædelig jul.

Carl Hauge Sørensen.

Bovense i november 1967.

Kære kammerater fra vinteren 1957-58!

Da jeg i foråret 58 forlod Ringe Efterskole, tog jeg hjem for at hjælpe til på gården. Men som det er gået så mange andre, gik det mig: Opholdet på Ringe Efterskole havde vakt interessen for at lære mere, og jeg begyndte at gå på kursus nogle timer dagligt og tog præliminæreksamen 61 og matematisk studentereksamen i 63.

Efter at have aftjent min værnepligt som befalingsmand i artilleriet, blev jeg gennem Landbohøjskolen elev på Egeskov og Fjelleskov Skovdistrikter samt Skovskolen i Nødebo. Denne interessante uddannelse afsluttede jeg med forstlig forprøve ved Landbohøjskolen i 1966. Derefter arbejdede jeg et par måneder ved landbruget for at tjene lidt penge, inden jeg fra november tog på landbrugsskole. Her havde jeg 9 lærerige måneder, som jeg var meget glad for.

For tiden arbejder jeg på en maskinstation for at samle lidt praktisk erfaring, da jeg fra januar har fået et job på Korinth Landbrugsskole ved undervisning af unge landmænd på kursus i maskinlære. Det er en opgave, som jeg ser hen til med forventning, for selv om jeg har prøvet andre skoleformer, finder jeg dog den frie skoles form mest inspirerende, og det er grunden til, at jeg i ti-året for vort skoleophold stadig befinder mig på en skole, også selv om formålet er at lære fra mig i stedet for selv at lære.

Jeg vil slutte med at ønske lærere og elever fra vinteren 57-58 en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Mange venlige hilsener.

Ole V. Carlsen, Bovense.

Roskilde, den 27. november 1967.

Kære lærere og kammerater!

Efter den dejlige vinter på Ringe Efterskole kom jeg i lære på et sagførerkontor i Holbæk. Her var jeg i fem år, hvorefter jeg flyttede til Roskilde og fik kontorplads på en maskinfabrik.

Nu er jeg hjemmegående husmor. Jeg blev gift i 1963. Min mand arbejder på atomforsøgsstationen »Risø«. Vi har to dejlige børn, Torben på 4 år og Charlotte på 1 år.

En særlig hilsen vil jeg gerne sende til Tove, Kirsten og Birthe, som jeg boede på værelse sammen med. Hvor havde vi det dejligt i de 5 måneder på Ringe Efterskole.

Til slut ønskes I alle en glædelig jul og et godt nytår.

Winnie Offersen, f. Andersen, Sdr. Ringvej 36, Roskilde.

Balka, den 13/11 67.

Kære kammerater!

Ja, så er der gået 10 år, siden vi var på efterskolen, og de

er gået hurtigt, men nu vil jeg prøve i små træk at fortælle, hvad jeg har oplevet.

Først blev jeg et år som stuepige hos Hedemann (lærere og elever fra sommeren 1958 og vinteren 1958-59 sendes hermed en hilsen også).

Så rejste jeg til Øster Hæsinge, hvor jeg fik plads i huset på en gård i et år. Så tog jeg springet og rejste til Bornholm, hvor jeg var i huset hos en dyrlæge i Nexø. (Min forlovede var i Nexø).

Så syntes jeg, at jeg gerne ville have en uddannelse, så jeg tog på Husflidshøjskolen i Kerteminde, hvor jeg var i to gange 8 mdr. Sommeren 1963 var jeg elev på Gerlev Idrætshøjskole. Da jeg var færdig på Gerlev Idrætshøjskole, fik jeg plads på Østre skole i Rønne som gymnastiklærerinde; der var jeg i tre år.

Jeg blev gift i julen 1963, og vi bor i et dejligt lille hus på Balka ved den fineste badestrand.

Jeg har også haft aftenskolearbejde i Rønne; jeg havde kjolesyning to vintre i træk.

Første marts i år fik vi en dejlig dreng, så nu har jeg lagt alt arbejde på hylden foreløbig for at passe hjemmet.

Det var min livsbane, siden jeg var elev på Ringe Efterskole.

Jeg vil hermed sende en hilsen til Hedemann og Ingrid, samt lærere og lærerinder og elever fra tiden 1957-58.

En rigtig glædelig jul og godt nytår allesammen.

Venlig hilsen

Aase Lis Nielsen (f. Jensen, adr. Jordløse, Fyn),
Balka pr. Nexø, Bornholm.

Blanke, den 14/11 67.

Kære kammerater!

Efter min elevtid på Ringe Efterskole var jeg først 1/2 år hjemme. Dernæst 3 år på 2 forskellige gårde i Jylland. Min soldatertid foregik i Nordjylland, nærmere betegnet JTRR, Hvorup.

Da jeg efter 16 lange måneder igen blev et normalt menneske, kom jeg først 1/2 år på en maskinstation, derefter 1 år som svinefodermester.

Efter 9 måneder på Bygholm Landbrugsskole og endnu 1 år som svinefodermester, har jeg forpagtet mit fødehjem her i Blanke. Jeg er hverken gift, forlovet eller på andre måder straffet.

Hans Peter Christensen, »Pilegården«, Blanke, Agerup.

Odense, den 14/11 67.

Tak for brevet. Jeg er meget glad for at tænke tilbage på de 5 måneder, jeg tilbragte på Ringe Efterskole, og vil derfor gerne fortælle om, hvad jeg har oplevet.

Da jeg kom hjem fra efterskolen, havde jeg et år i huset, og fik så min uddannelse som 3-årig barneplejerske med 1 år i Odense, hvor jeg er fra. 1 år i Aarhus og 1 år i København, dog afbrudt af 1/2 år i Oslo, hvor jeg var i huset lidt uden for byen, mellem Oslo og Holmenkollen. Der var meget kønt, og

Skolens nye flag.

jeg var glad for at være der, havde mange dejlige oplevelser, dog også den, at god til ski kan jeg vist aldrig regne med at blive. Efter Oslo og min eksamen fortsatte jeg på et børnehospital i København, og i København traf jeg min mand, som er islænding og dengang var styrmand på et dansk skib. Vi blev gift på det danske generalkonsulat i London, hvorefter jeg var med min mand ude og sejle 1/2 år. Det var 3 rejser, som gik mellem London og Vestindien, nærmere Bortados, Dominica, Trinidad og til Britisk Guayana, hvor det var byen Georgetown, vi lagde til ved. Her var meget varmt, somme-tider 35° og luften var meget fugtig. Det var en meget stor oplevelse for mig første gang vi kom til Port of Spain, hovedstaden på Trinidad, og det pludselig vrimlede med negre, som skulle losse skibet. Indsejlingen til øen er meget køn, det var altsammen en stor oplevelse. Nu sejler min mand ikke mere, da vi har to børn nu, og det ikke forenes godt, men helt holdt op med at rejse er vi da ikke, da vi også har været 1 måned på Island, og besøgt familien og set store dele af landet, som også er en stor oplevelse.

Med venlig hilsen

Inge Lise Haraldsson, f. Pedersen, Bregnevej 7, 6., Odense.

Aarhus 1967.

Kære kammerater, lærere og lærerinder fra vinteren 1957-58!

Ja, hvor utroligt det lyder, er der gået 10 år siden, vi tilbragte en lærerig og uforglemmelig vinter på Ringe Efterskole. Meget er hændt og mange forskellige oplevelser har der også været siden da, det bliver spændende at få elevskriftet i år, så kan man da få lidt at vide om, hvordan det er gået de forskellige kammerater. Spredt for al verdens vinde er vi jo blevet, men det er nu livets gang.

Efter den store »tudetur« den sidste dag i Ringe, hvor man troede, at »ret« hørte op (kan I huske, hvor tårerne flød?), kom jeg i huset hos et lærerpar med to små drenge, derefter hos en læge, så var jeg fem måneder på Rødding Højskole.

Imidlertid havde jeg bestemt mig til en uddannelse, det skulle være noget med børn og jeg fik plads på et dejligt børnehjem med nogle dejlige børn i Espergårde nær Helsingør, lige ud til Øresund, men for at komme videre havde jeg søgt ind på Forsorgsseminariet for børn og ungdomsforsorgen i Jægerspris, og jeg var så heldig at blive optaget, hvad jeg var meget glad for, da det arbejde havde hele min interesse. Det var et år med slid og meget arbejde, men der var liv og glade dage og et ualmindeligt godt kammeratskab. Det blev afsluttet med nerver, eksamen og eksamensbevis og en ny lille forsorgspædagog blev man kaldt; det lyder da af noget. Jeg kom så på Himmelbjerggården, et hjem for vanskelige børn. Det var også et dejligt sted at være, en skøn natur er der omkring Himmelbjerget og Silkeborgsøerne. Her opholdt jeg mig et år, men jeg ville nærmere Aarhus, jeg havde nemlig på seminariet i Jægerspris truffet min skæbne. Svend Erik tog eksamen samtidig med mig, og han var nu på et børnehjem i Aarhus. Vi har i sommer købt et dejligt hus i Aarhus og blev gift i juli måned. Jeg har nu en stilling på Risskov Børnehospital, psykiatrisk afdeling.

Det er i store træk, hvad jeg er blevet til. Ind imellem har jeg også været lidt omkring og set andre egne, mindst inden for vort eget lands grænser, men en sommerferie tilbragte jeg en del af i Norge, hvor vi så meget skønt, en Mallorca-tur har der også været, også en dejlig tur til sol og varme. Holland og Tyskland har jeg også været i. I det hele syntes jeg, at jeg har haft en dejlig ungdomstid, siden vi forlod Ringe. En dejlig vinter havde vi sammen, mange gode minder at tænke tilbage på. Hvor var det hyggeligt, når vi sad rundt på gulvet inde hos frk. Petersen, eller når vi havde lavet for meget ballade på værelset efter slukketid, så var det en tur på lærerværelset 4 store »tøse« mere eller mindre flove, sad vi der i pyjamas. Det er også en af de mange oplevelser, der huskes.

Jeg vil slutte med en hilsen til alle mine kammerater og hele lærerstaben fra vinteren 1957-58, samt ønskes alle en glædelig jul og et godt nytår.

Bente Kolding, f. Knudsen, Almindingen 11, Aarhus V.

Tvilum, den 17. nov. 1967.

Kære kammerater!

Jeg vil gerne følge traditionen og fortælle lidt om, hvad jeg har fået tiden til at gå med, siden vi var sammen i Ringe. Der kunne skrives meget om de år, men det er jo ikke meningen, at elevskriftet skal omfatte flere bind, så jeg vil prøve at skrive det kort.

Efter skoleopholdet i Ringe kom Hans Ejby og jeg ud at sejle med skoleskibet »Georg Stage«, vi ville være sømænd. Sømandslivet er heldigvis ikke så barsk, som vi oplevede det på skoleskibet. Vi overlevede det dog, og jeg kom derefter med et skib i udenrigsfart som dæksdreng. Første rejse gik til U.S.A. og de 2 næste til Kina, derefter holdt jeg ferie og skiftede skib.

Jeg havde flere forskellige skibe de næste par år og steg efterhånden i graderne til ungmand og letmatros. I slutningen af 1961 havde jeg regnet med at mønstre ud som matros, men jeg havde regnet forkert. I stedet blev det fri rejse til Fredericia med gratis uniform og ophold ved Kongens Fodregiment. Ja, man får jo mange sjove og mærkelige opgaver her i livet, mit specielle job blev kok.

Endelig var der gået 16 lange måneder, og jeg var civil igen. Det tog mig ikke mange dage at finde et skib, som skulle til Sydamerika. Jeg havde ikke været der før, men hørt meget, og jeg trængte til at komme ud til nogle gode pladser. 4 måneder senere var jeg hjemme igen. Jeg var klar til at tage med på næste rejse, da der kom brev fra Hans Ejby. Han havde fået et job ved Geoteknisk Institut, som var ved at foretage prøveboringer i Storebælt i forbindelse med en evt. bro, men nu skulle han i Marinen, og så spurgte han, om jeg havde lyst til at overtage hans plads. Egentlig ville jeg gerne fortsætte med skibet, men det var jo også spændende at prøve noget nyt, så jeg gik med til det. Jeg har ikke fortrudt det, for det var et vældig interessant arbejde.

Da jeg var færdig på Storebælt i november 63, tog jeg hyre med et Ø.K.-skib til Indonesien. Rejsen varede ca. 6 måneder, og da jeg kom hjem, fik jeg min gamle stilling ved Geoteknisk

Institut igen. Denne gang undersøgte vi mulighederne for både bro- og tunnelforbindelse i Øresund mellem Helsingør og Helsingborg. Da jeg havde været der i 2 måneder, rejste jeg på navigationsskole i Svendborg. Det var en idé, jeg pludselig fik.

Det var i august 64, jeg begyndte på skolen. Jeg havde meget svært ved at omstille mig til skolelivet igen, men efter et par måneders forløb begyndte jeg at føle mig hjemme. Efter 1½ år tog jeg styrmandseksamen, men da jeg nu var så godt i gang, fortsatte jeg endnu ½ år og tog skibsførereksamen med. Det var en dejlig tid, jeg havde i Svendborg, men sådan er det vist altid, når man går på skole. Det kunne dog ofte være svært at se, hvor godt man havde det, især lige før eksamen.

Da jeg var færdig i Svendborg, søgte jeg ind til Ø.K. og har siden haft 2 rejser på Østen med lidt afløsning som 3. styrmand. På den første rejse var jeg i Vietnam, hvor jeg var tilskuer til krigen derude. På den næste rejse havde vi 3 elefanter med hjem fra Bangkok. De befinder sig nu i Odense Zoologiske Have.

I øjeblikket har jeg ferie, men jeg regner med at komme afsted igen om få dage.

Hermed ønsker jeg alle en glædelig jul og et godt nytår.

Venlig hilsen

Knud Sehested, Tvilum pr. Fårvang.

København, den 16/11 67.

Kære lærere og kammerater!

Jeg forstår ikke, at der er gået ti år siden, vi var samlet på Ringe Efterskole.

Jeg kan skrive et langt brev om mine oplevelser og rejser, men jeg tror, I bliver trætte af at læse, så jeg skal forsøge at skrive i korte træk.

Efter endt fem måneders skolegang tog jeg tilbage som karl i min gamle plads, der var jeg om sommeren.

Så tog jeg ud at sejle. Mit første skib hed »Britannia«, som ejes af A. E. Sørensen, Svendborg. Jeg begyndte som kammerdreng, mit arbejde bestod i at gøre rent for officerer og rede

senge. Jeg fandt hurtigt ud af, at det ikke var så sjovt at blive søsyg, da slet ikke når alle de andre gik rundt og sagde, at jeg var helt grøn i hovedet, men den tid kom jeg da heldigvis over.

Den 25. juli 1959 begyndte jeg på et tre måneders kursus på Svendborg Sømandshøjskole, hvor jeg lærte at splejse i tovværk og wire. Jeg lærte også søvejsregler og kompasset, det sidste var dog det vigtigste, da vi får meget brug for det, når vi står til rors.

Efter endt kursus begyndte jeg som dæksdreng på »Kate Mærsk«, en tankbåd på 20.000 tons. Jeg rejste til Savona i Italien sammen med flere, som skulle ombord. Det var starten til den mest kedelige tid, jeg har haft til søs, for vi sejlede i pendulfart mellem Savona i Genuabugten gennem Messinastrædet til Saigon nær Beirut. Der var vi 6 timer om at laste 20.000 tons, så havde vi 4 $\frac{1}{2}$ døgn i søen og et døgn i Savona for at losse og så tilbage igen. På den måde gik 10 måneder. Så blev jeg træt.

Så kom turen til »Mette Mærsk«, som skulle sejles fra Sønderborg til Palermo på Sicilien, da den skulle laves om til korntanker. Der afmønstrede vi alle og fløj hjem til Kastrup.

Siden har jeg sejlet med »Martin S«, »A. E. S.« og »Elin S«, (som alle tilhører A. E. Sørensen i Svendborg). »Pennsylvania« (D.F.D.S.), »Busuanga« og »Siena« (Ø.K.).

Jeg har i de 5 år, jeg har sejlet, været hele kloden rundt, med undtagelse af Nord- og Mellemamerika. Min bedste tur havde jeg med »A. E. S.«. Vi sejlede fra London med kurs mod Falklandsøerne og Sydgeorgia. Det er en tur, der tager 25 døgn i søen, hvor vi ikke ser land udover at vi skulle ind for at bunkre på De Canariske Øer. På den videre tur sydover sejlede vi efter solen og stjernerne. Omkring Ækvator kunne vi se de store albatros, som fulgte os hele dagen. Længere nede blev de afløst af nogle små hurtige fugle, som hedder kapduer, dem havde vi følgeskab af, til vi kom til Falklandsøerne. Her skulle vi af med det meste af lasten, som bestod af alt lige fra lastbiler og huse til hunde og legetøj. Da de ikke har andet end får på øerne, bytter de uld og skind med varer fra andre lande.

Fra årsmødet i Slesvig.

Fra Falklandsøerne skulle vi til Sydgeorgia for at aflevere en vejrstation, som englænderne skulle bygge, hvor der før havde været en norsk hvalfangerstation. Derefter gik turen til London, hvor jeg afmønstrede.

Jeg har taget en del film om dyrelivet, da det er et paradis for søelefanter, hvaler og pingviner i Sydgeorgia.

Efter 5 år til søs havde jeg en pligt i land, som satte en stopper for min sejlen. Jeg skulle i trøjen. Det blev søværnet, hvor jeg efter endt rekruttid i Avderød kom på kongeskibet og var med i Grækenland til prinsesse Anne Maries bryllup. Fra denne tur har jeg også en del film, bl.a. fra selve brylluppet.

Fra søværnet begyndte jeg som portør på Rigshospitalet,

hvor jeg siden er blevet flyttet til apotekets sterilafdeling. Her består mit arbejde i at tappe infusionsvædske, hvoraf vi laver 600 l om dagen bl.a. til den kunstige nyre, som tager 300 til 400 l i døgnet. Det er et meget interessant arbejde.

Jeg blev gift den 9. juni og vi har fået en to-værelses lejlighed i et nybyggeri i Musikbyen ved Sydhavnen.

Nu vil jeg slutte med at ønske gamle elever og lærere fra vinteren 1957-58 en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Arne Møller Bæklund, Sjælør Boulevard 27 C, 1., th.,
2450 - København SV.

Efter forskellige pladser i Svendborg, først på et hotel senere i huset hos en slagter, derefter giftermål.

Min mand er gartner. Vi bor nu her i Søhus. Har tre drenge på henholdsvis 6 og 2 år, den mindste er 7 dage.

Hilsen til alle gamle kammerater.

Birgit Tofte Rasmussen, f. Nielsen, Larsskovgyden, Søhus.

Odense, den 18/11 67.

Ja, 10 år er altså gået, siden vi sled i det på Ringe Efterskole. Hvor var det i grunden en lærerig og dejlig tid. På en måde er det, som om de 10 år er fløjet afsted, men følelsen af at mange flere år er gået siden da, har jeg ofte. Der er håndt så meget i de år, at man dårligt kan forstå det. De 10 år er vist for de fleste en omvæltningernes tid. Fra barn til voksen og fra skolen til alle de muligheder, verden giver hver enkelt.

På skolen lærte vi, hvad kammeratskab betyder. Vi lærte at tænke og gøre ting selv, og vi lærte lysten til at gå på og gøre lidt mere, end vi selv troede at kunne. Opholdet på skolen var for mig en stødpude, da jeg efter den tid skulle klare mig selv. — Jeg kom ud på Gartnerhøjskolen »Søhus«. Der var jeg i køkkenet og lærte en masse. Der fik jeg mig en veninde, som jeg senere delte sol og vind med, hvor vi end var. Efter et år på »Søhus«, jeg var da 18 år, rejste vi til Fana Folkehøjskule, Bergen i Norge. Det var en international højskole med ca. 125

elever. Nordmændene er jo, som sikkert vides, et dejligt folkefærd, og inden længe følte vi os hjemme blandt dem. Sproget var også let at lære, og det første år på skolen var en uforglemmelig tid. Om sommeren gik vi ture, tog til fjelds, badede i skærgården, og selve arbejdet var noget, vi tog som fest. Om vinteren stod vi på ski og efterhånden, som jeg fik tag på det, blev jeg modigere med resultatet: 1 stk. brækket tommelfinger, som ingen læger deroppe kunne finde ud af at reparere. Jeg tog hjem til Danmark efter 1 års ophold og fik min tommelfinger ordnet. Så var jeg et år på Haugstrups Fabrikker i Odense, før jeg atter rejste til Norge. Jeg var 4 måneder på en fabrik ved Dale for også at prøve det, derefter var jeg 4 måneder på Fana Folkehøjskole igen. Men det var nu ikke helt det samme at komme tilbage. Vi gik til folkedans, så Bergen på kryds og tværs, tog på langture, men de gamle kammerater var rejst, og jeg rejste da hjem til julen 1960. Jeg ville lige tænke igennem, hvad det næste på programmet skulle være.

Jeg ville til Schweiz, men så kom Knud ind i billedet, og så var alt glemt. Han og jeg blev enige om at blive gift, så snart jeg var 21, og det var jeg i marts, og 2. juni blev vi gift. Vi havde ingenting, men vi havde det dejligt, og de ting vi skulle bruge, har vi da forlængst fået samlet sammen. Vi boede på værelse. Året efter fik vi Kuno og for to år siden Irene. Vi er flyttet ind i en dejlig moderne lejlighed. Min mand er forvalter hos Plumrose, og jeg er det herhjemme. I fritiden arbejder vi med spejdere, til stor glæde for børnene og os.

Nu vil jeg slutte med denne hilsen til alle kammerater fra vinteren 1957-58 og tak for tiden dengang. Det kunne være morsomt at mødes engang til elevmødet *allesammen*.

Også en hilsen til Hedemann, som ved venlighed og bestemt-hed styrede en flok på 97, som ikke altid var, lige som de skulle være. En hilsen til lærere og lærerinder, som gjorde deres til at vi lærte noget og vi havde det dejligt.

Birthe Elna Laursen, f. Hansen, Primulavej 61, 3., Odense.

Kære kammerater fra vinteren 1957-58!

Ja, så er det ti år siden, vi var på Ringe Efterskole, hvor vi tilbragte en dejlig vinter.

Men hvor har vi været de sidste ti år?

Da jeg rejste fra skolen, tog jeg hjem og var pige i et år og så ville jeg gerne ud at tjene. Maj 59 fik jeg plads ved gartner Svend Larsen, Grønnegyden, Stige, hvor jeg skiftevis var kokkepige og stuepige hveranden uge. Der var jeg glad for at være; vi var tre piger og der var 16-17 personer på kost hver dag. Jeg var i Stige 1½ år. Så var jeg hjemme igen et ½ år, da fik vi køkkenet moderniseret, så det var ikke rart, mens det stod på. Men dejligt da det var færdigt.

Maj 61 tog jeg på Rødding Højskole og var elev i 4½ måned. Det var en dejlig tid. Derefter rejste jeg hjem og var i 1½ måned, hvor jeg benyttede tiden til at få kørekort.

Da jeg godt kunne lide at lave mad, kom jeg ind som økonomaelev på Odense Amts og Bys Sygehus til 1. nov. 61. Jeg havde en dejlig elevtid på tre år. Derefter var jeg på økonoma-skole i København et ½ år. Vi var fire elever fra Odense, der skulle på skole samtidig. Vi boede inde i »De gamles By« på Nørre Allé, hvor vi arbejdede 21 timer om ugen for kost og logi, så der var nok at se til foruden skolen.

Men trods alt var det en god vinter. Jeg havde desværre den store sorg at miste min lille niece i februar måned. Så det var stengt at komme over, tillige med at jeg skulle læse til eksamen.

3½ år var nu gået som elev, og jeg blev færdig med uddannelsen til maj 65.

Jeg ville gerne prøve at arbejde på et mindre sygehus og søgte til Jylland. Jeg fik plads som økonomaassistent på amts-sygehuset i Brædstrup, hvor jeg nu har været 2½ år og er meget glad for at være. Der er ca. 180 på kost hver dag, og vi er økonomaen, 2 assistenter, 2 elever og 4 damer i køkkenet.

I min fritid deltager jeg i meget foreningsarbejde, så der er aldrig tid til at kede sig.

I sommerferien i år var jeg sammen med en veninde på 15 dages ferie i Østrig. Det var en pragtfuld tur. Vi var med fly-

veren til Salzburg. Det var meget imponerende, derefter fortsatte vi i bus til Altmünster, hvor vi boede hele tiden. Vi tog så på ture derfra, det var en dejlig tur.

Det var så i korte træk, hvad jeg har oplevet, siden jeg rejste fra Ringe.

Til slut sender jeg en særlig hilsen til Karl Hedemann, lærere, køkkenpersonale og kammerater for vinteren 1957-58.

Alle ønskes en rigtig glædelig jul samt et godt nytår.

Med venlig hilsen

Inge Lise Johansen, »Lindegård«, Svendstrup pr. Skt. Klemens.

*Det, som lysner over vangen,
er det aftenrød?*

*Var monstro det svanesangen,
som fra sundet lød?*

*Blank kun står en gylden stime,
slukker den påny?*

*Hvad er denne brydningstime?
skumring eller gry?*

Her siger Haastrup noget, jeg mener er af afgørende betydning for den ungdom, der starter et ophold på en skole. Det er jo netop det, man mærker »brydningstimen«, så man står bedre rustet til at møde livet i alle dets facetter.

Da jeg forlod skolen, efter de 5 måneder var fløjet af sted, tog jeg plads på en gård i Kværndrup, hvor jeg var meget glad for at være. Men jeg fik lyst til at komme tilbage til skolen og blev så køkkenpige der et år. I kan tro, det var dejligt at møde »den gamle atmosfære« igen.

Her skal det lige nævnes, min interesse for sang og musik gav anledning til, at jeg købte et klaver, derpå gav jeg mig til at tage sangundervisning.

Men så skete der det; min far havde brug for mig derhjemme. Jeg rejste hjem, tog mit job som husmoder og virkede så både ude og inde, alt imens jeg fortsatte min undervisning i sang og klaverspil, som dengang henholdsvis foregik i Svend-

borg og Ringe. Af og til rejste jeg til Odense for at gå til koncert. Der havde jeg og har stadig mange oplevelser. Jeg blev nu mere og mere glad for Odense, hvilket resulterede i, at jeg efter 2½ år derhjemme tog plads i et herskabshjem i Odense og fortsatte så med det huslige endnu et par år, men så var det også slut.

Efter en del genvordigheder af forskellig art fik jeg lyst til at påbegynde en uddannelse og valgte derpå sygeplejegerningen. Jeg kom ind på en privatklinik. Arbejdet der var både spændende og interessant. Men en egentlig uddannelse blev det ikke, fordi jeg måtte lægge alle mine musikalske sysler på »hylden«. Det ville jeg ikke kunne holde ud i de 3-4 år, en sådan uddannelse varer. Men det blev til 1 år, og det år står for mig som det bedste minde i mange henseender.

Derefter forsøgte jeg at komme ind på Musikkonservatoriet. Jeg gik til optagelsesprøve, men pu-ha, hvor var det svært, den gik heller ikke, hvilket jeg ikke var spor ked af. Så gav jeg mig til at søge en stilling som kirkesanger. Efter en mindre prøve blev jeg antaget ved Munkebjerg kirke, (har nu sunget der i 2 år og er vældig glad for det). Det gav »blod på tanden«, Efter endnu en prøve blev jeg optaget i Odense a-cappella-kor.. Der var nok at gøre, vi gav koncerter i mange egne af landet og har to gange haft udsendelse i radioen, men desværre er koret fornylig blevet opløst.

Nu har jeg i to år virket i handelsbranchen, hvilket vil sige D.K. kitler i Vestergade. Der bliver jeg i hvert fald, til jeg gifter mig med Flemming, som jeg forlovede mig med for et halvt år siden. Selvfølgelig var det ved en koncert, vi lærte hinanden at kende.

I skal ikke trættes mere, dog vil jeg lige til slut sige tak til Hedemann, lærerne og alle kammeraterne for en uforglemmelig vinter.

Masser af store hilsener fra

Ellen Rasmussen (Kværndrup),
Otto Bachesvej 13, 5., lejlh. 28, Odense.

Kære gamle kammerater!

Jeg skulle prøve at fortælle lidt om, hvad jeg har lavet, siden jeg forlod skolen for ti år siden.

De første tre år var jeg ved landbruget, så forlod jeg det i sommeren 1961 og tog rundt i Sønderjylland og plasticbehandlede huse, men holdt op til vinteren. Så fik jeg arbejde ved et kornfirma i Gråsten; der var jeg lige, til jeg skulle springe soldat. Jeg blev indkaldt den 1. maj 62 og kom til at ligge i Fredericia som fodtusse. Efter de 16 måneder rejste jeg til Gaza som F.N.-soldat. Det var meget interessant. Jeg fik set det meste af Ægypten, og jeg var også en tur til Jordan. Der så jeg alle de hellige steder (det er dem, som er besat af Israel i dag, I som var der). Jeg var også en tur til Acran, det er hovedstaden i Jordan.

Men så blev jeg hjemsendt. Det skete den 1. maj 64. Jeg begyndte at arbejde ved en entreprenør i Ribe og hos ham er jeg endnu. Jeg har fået en sandgrav at passe; det er et meget frit arbejde.

Fastelavnsløjer

Mine unge korte dage fik en brat ende for et år siden, da jeg blev gift.

Det var lidt om, hvad jeg har lavet siden jeg forlod skolen, og jeg sender hermed de bedste hilsener til alle fra vinteren 1957-58.

Hvis nogen skulle få lyst til at besøge os, er I velkomne.

Niles Chr. Nielsen, (Sønderjyden), Vesterenge pr. Ribe.

Da jeg kom hjem fra skolen, fik jeg plads i huset et par år, derefter kom jeg et sted, hvor jeg både skulle være i huset og i en postekspedition; det var vældig interessant.

Ja, så går jeg hen og bliver gift, og flytter til Jylland. Min mand er nemlig jyde. Jeg går så hjemme nogle år og passer hus, mand og barn, så flytter vi til Sjælland, og jeg begynder atter at arbejde. Jeg begynder som elev på statshospitalet her i byen, hvor jeg nu er fastansat plejerske, men jeg arbejder kun 4 timer daglig, for i mellemtiden har jeg fået et barn til, så jeg har både en dreng og en pige.

Vi bor nu i Nykøbing Sj. i eget hus med en dejlig have til og nær ved skov og strand.

*Birgitte Petersen, f. Eriksen, Brorsonsvej 20,
(Klint), Nykøbing Sj.*

Bovense, nov. 1967.

Kære kammerater fra vinteren 1957-58!

Ti år er gået — og nu er det vores tur til at berette om den tid, der er gået. Jeg skal også skrive for min tvillingsøster Mona.

Da vi forlod skolen, kom vi begge til en bager, min søster i butikken og jeg kom i bageriet som alt-mulig-mand. Efter et halvt år skiltes vi. Min søster kom i en anden bagerbutik og var der i 1 år, så havde hun fået nok af bagerlivet, og hun kom i lære som bogbinder i Nyborg, det var hun vældig glad for, og hun var der i 6 år. I maj 1965 blev hun gift, og de flyttede til Bækskov 30, pr. Marslev (lige uden for Odense), hvor

de havde købt hus. For 1½ år siden fik de en dejlig søn. Mona bor stadig i Bækskov, og hun har det godt og har bedt mig sende en hilsen til alle fra vinteren 1957-58.

Efter min tid som bager kom jeg i lære som bygningsnedker i godt 4 år. I denne tid var jeg med efterskolen på en dejlig tur til Harzen i 1959. I 1962 blev jeg udlært. På dette tidspunkt lå der en indkaldelsesordre til Sjællandske Ingeniørregiment i Farum, hvor jeg mødte i juli 1962. Efter 8 måneder var vi i Hamelen i Tyskland, hvor vi skulle bygge en bro.

I 1963 skete jordskælvkatastrofen i Skopje i Jugoslavien, og jeg var med i den hjælpeaktion, som Dansk Røde Kors sendte til katastrofestedet. Det var en tur, jeg aldrig glemmer; det halve af byen var styrtet sammen.

Jeg blev hjemsendt i november 1963 og begyndte dagen efter at læse på Odense Teknikum. Jeg er lige kommet hjem fra en studietur til Lissabon, hvor vi bl.a. besøgte Europas længste hængebro, Salazar-broen, som går over floden Rio Tejo, med et frit spænd på 1012,88 m.

Jeg forventer at blive færdig som ingeniør til april 1968.

I 1965 blev jeg forlovet med en pige fra Nyborg.

Dette var et lille resumé over min tilværelse i de forløbne år. Til slut sender jeg mange venlige hilsener til såvel hr. Hede-mann, tidligere lærere og lærerinder samt kammerater.

Mogens Dalsgaard Hansen, Bovense pr. Aunslev, Fyn.

Åsum, den 15/11 1967.

Kære lærere og kammerater fra vinteren 1957-58!

Det er ti år siden, vi gik på Ringe Efterskole. Når man tænker tilbage på den dejlige tid, vi havde på skolen, er det ikke til at forstå, der allerede er gået ti år.

Da jeg var færdig med skolen begyndte jeg som gartner elev hos gartner Rosenlund i Ryslinge. Der havde jeg tre dejlige år sammen med de andre elever på gartneriet.

I sommeren 1959 var jeg med Ringe Efterskole på en tur til Harzen. Det var en dejlig tur, selv om jeg ikke var så glad for, at jeg skulle køre i folkevognsbuss, men inden turen var slut, havde vi i den lille bus det bedst; vi ønskede ikke at komme tilbage i den store igen.

Efter de tre år i Ryslinge rejste jeg til gartner Iversen, Højrup, og var der i et år.

Da jeg havde været der et år rejste jeg til Hjulby. Jeg havde et 1/2 år tilbage af min læretid. Jeg blev udlært til oktober, og skulle være soldat til november, men jeg fik lov at blive der til november.

Jeg var soldat i København. Jeg fik da set byen både ved dag og nat. Da jeg havde været soldat et par måneder, skulle vi deles ud til det forskellige skyts; jeg blev sat på en kanon. Jeg havde et dårligt øje og blev flyttet til køkkenvognen og skulle lave mad. Det gik ellers meget godt bortset fra et par småfejl så som skurepulver i sovsen i stedet for mel, sukker i frikadellefarsen i stedet for salt, da det kneb med at slippe panden, satte vi lidt jævning på, så gik det fint.

Efter endt soldatertid kom jeg til Hjulby igen og var der lige til 1. september 1967. Da flyttede jeg her til Åsum på et snitgrøn-gartneri.

I 1966 var jeg med foreningen »Den Unge Gartner« en tur i Holland. Der blev vi indkvarteret privat. Det var meget morsomt at bo hos hollænderne, selv om der var nogle sprogvan-skeligheder. Vi så en masse dernede og fik en del billige ting med hjem.

Jeg tror, det er, hvad jeg har bedrevet i store træk, siden jeg forlod skolen. Jeg er ikke gift endnu; jeg nyder stadig min ungkarletilværelse.

Hermed sender jeg de bedste hilsener og ønsket om en rigtig glædelig jul og et godt nytår til lærere og kammerater fra vinteren 1957-58.

Keld Hansen, Gartnervænget 41, Åsum pr. Odense.

Langsted 12/11 67.

Kære gamle venner!

Det er nu 10 år siden, vi var elever på Ringe Efterskole. Hvem glemmer den vidunderlige vinter?

Da jeg kom fra skolen, var jeg i huset, senere var jeg ekspeditrice i en bagerforretning. I 1960 var jeg ude for en færdselsulykke og fik det venstre ben lidt beskadiget, så var jeg så heldig at få plads på Bellinge central som telefonistinde; der var jeg i 3 år.

Jeg er gift og har 2 børn, en dreng og en pige.

Jeg bor i Langsted ved Verninge i et dejligt hus, som min mand og jeg købte for 5 år siden. Hvis nogen af jer skulle komme på denne kant, må I ikke køre min dør forbi.

Jeg vil ønske alle gamle elever en rigtig glædelig jul og et godt nytår, og samtidig en hilsen til Hedemann og lærere og lærerinder fra vinteren 1957-58.

Aase Larsen, f. Højmark, Langsted pr. Verninge.

Alle gamle elever ønskes hermed
en glædelig jul og et godt nytår!

Lærerstaben på Ringe Efterskole

Elevmødet den 8.-9. juni 1968

Lørdag:

- Kl. 15,00 Vi samles ved kaffebord. Derefter foredrag.
Vi slutter eftermiddagen med gymnastikopvisning.
Kl. 18,30 Aftenspisning.
Kl. 19,30 Underholdning (skuespil) — derefter dans.

Søndag:

- Morgenmad.
Kl. 10,00 Elevforeningens generalforsamling. — Foredrag.
Kl. 12,00 Middag. — Frit samvær.
Vi slutter af ved kaffebordet søndag eftermiddag.
Betaling for deltagelse i hele mødet og alle måltider 20 kr.

Klip her og send det i en kuvert

Til Ringe Efterskole

Undertegnede indmelder sig herved som deltager i elevmødet den 8.-9. juni. — Jeg ønsker at deltage i følgende måltider:

- Lørdag aften
 Søndag morgen
 Søndag middag
 Overnatning

Sæt kryds ved de måltider, du ønsker at deltage i

Navn _____

Elevforeningens regnskab 1966 - 67

		INDTÆGT	
Beholdning:	Kontant	95,04	
—	Giro	63,14	
Juni	11. Indkommet ved elevmøde	1.123,00	
Juli	18. Hævet i banken	1.000,00	
November	1. Renter i banken til 1/11 66	194,54	
December	19. Hævet i banken	550,00	
—	28. Indkommet ved julefest	681,00	
Januar	30. Hævet i banken	4.500,00	
—	30. Solgt elevskrifter	4.837,00	
Februar	Renter på girokonto	6,42	
Maj	1. Renter i banken til 1/5 67	139,28	
Juni	11. Renter i sparekassen	21,79	
		Balance	13.211,21

		UDGIFT	
Juni	11. Udgifter ved elevmøde	1.569,80	
Juli	18. Afskedsfest	635,00	
November	1. Renter indsat i banken	194,54	
—	7. Tryksager og 200 konvolutter	58,60	
December	17. Frimærker	490,00	
—	28. Julefesten	590,00	
Januar	30. Køb af klaver til skolen	4.415,00	
Februar	1. Trykning af elevskrifter m.m.	3.060,05	
Maj	1. Renter indsat i banken	139,28	
Juni	6. Betaling for girouddrag	1,74	
—	11. Renter indsat i sparekassen	21,79	
—	15. Indsat i banken	1.900,00	
		Beholdning: Giro	44,77
		Beholdning: Kontant	90,64
		Balance	13.211,21

		FORMUE	
Bankbog	7.067,99		
Sparekassebog	431,43		
Giro	44,77		
Kontant	90,64		
		Ialt	7.634,83

Ovenstående regnskab er dags dato gennemgået og fundet rigtigt. Kassebeholdning og bankbøger er os forevist.

Ringe, den 17. juni 1967.
Esther Torp.

Thomas Nielsen.